

OVOCE DUCHA JE
LĀSKA
RADOST
POKOJ

GALATSKÝM 5 : 22

1977

živá!
SLOVA

„Sud mne, Bože!“

Tato prosba mi na prahu nového roku přichází na mysl jako první. Odstraň, Pane, strusku od stříbra, dej, abych byl čistou nádobou.

Svou upřímnost a ryzí čistotu můžeme zkoušet na tom, je-li pro nás radostí, když Pán říká: „Zasnoubím si tě... v soudu.“

„Děkuji ti, Bože!“

Je toho tolik, zač mám děkovat! Boží trpělivost mne nesla a Jeho milosrdenství vůči mně v uplynulém roce bylo tak velké, jako je On sám.

Pane, děkuji Ti i za nůž, kterým jsi odřezoval to, co do mého života nepatří; za kladivo, kterým jsi rozrázil tvrdost mého srdce; za vlny, na kterých jsem viděl Tvé predíviny skutky; za pec, která mne osvobodila od pout. Děkuji Ti za Slunce spravedlnosti, za Pramen vody živé, za Chléb života. Děkuji Ti, že jsem a že s Tebou mohu začít i tento nový rok. D.O.

CEZ VODU I CEZ OHEŇ

Ked' pôjdeš cez vodu, budem s tebou, a ked' cez rieky, nezatopia ťa; ked' pôjdeš cez oheň, nepopáliš sa a plameň sa ťa nechty.

Izaiáš 43:2

Slovo Božie nehovorí: Ak by si náhodou mal ísť..., ale že naozaj pôjdeš cez vodu a cez oheň. Cesta kresťana cez vodu a oheň nie je výnimocnou vecou, ale pravidlom niekoľkokrát sa opakujúcim a vyskytujúcim v jeho živote. Boh má pre mnú i teba podobnú cestu, ako pre Izraela. „Ked' išiel Izrael z Egypta, dom Jakobov z národa cudzieho jazyka, bol mu Júda svätyňou, Izrael jeho panoviskom. Ked' to videlo more, utieklo, Jordán, obrátil sa naspäť“ (Ž 114:1-3). Uskutočnila sa cesta cez more, cesta cez rieku, ale bez dotyku s chladnou nepríjemnou vodou. Tak aj strachy: čo bude na počiatku cesty kresťana – po obrátení a čo bude v hodine smrti, strácajú svoje opodstatnenie.

A čo oheň? Dostali sa do neho traja verní mládenci v ohnivej peci. A výsledok...? Zhorené povražzy, ktorími boli poviazaní, slobodné úzke radostné obecenstvo s Pánom Ježišom a ani stopy po zápacu ohňa! Taký zážitok mohli mať tí, ktorí sa vyjadrili: „Jestli tak chce nás Boh, ktorého my ctíme, ten nás môže vytrhnúť z ohnivej pece rozpálenej a vytrhne aj z tvojich rúk, ó, kráľu! Ale ak nie, nech ti je známe, ó, kráľu, že tvojich bohov ctí nebudem ani zlatému obrazu, ktorý si postavil, sa nebudeme klaňať“ (Da 3:17, 18).

Na ceste vernosti budeme i my môcť vyznať: „Bol si vysadil mizerného človeka na našu hlavu; boli sme vošli do ohňa a do vody, a vyviedol si nás do hojnosti“ (Ž 66:12).

OZNÁMENÍ ADMINISTRACE

Stejně jako v minulosti, přikládáme i letos do 1. čísla složenku, kterou uhradíte předplatné na tento rok. Za včasné vyrovnání předem děkujeme.

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

JÁ CHCI JEN POKOJ...

Žalm 120:7

Novozákonné verše o pokoji jsou nám dobře známy. Chvalozpěv zástupů nebešanů „Sláva na výsočině Bohu a na zemi POKOJ lidem, v kterých má Bůh zulíbení“ (Lk 2:14) zněl nejen při narození Pána Ježíše, ale tisícokrát tam, kde totéž evangelium bylo na celé zemi doposud zvestováno. Nebo slova Pána Ježíše v kázání na hoře „Blahoslavení tůrvcové pokoj, neboť oni budou nazváni Boží děti“ (Mt 5:9) jsou podnětem i měřítkem pro ty, kteří mohou s jistotu říci, že jsou Božím dítětem.

Při čtení a srovnávání starzákonnéch a novozákonnéch veršů o pokoji se nám nejeví nic zvláštního. A přece je mezi nimi rozdíl! Starý zákon byl psán hebrejsky a v této řeči bylo pro pokoj použito slova „šalom“. V novozákonnéch spisech se pro tento pojem používá řeckého slova „eirene“. A protože za života Pána Ježíše a apoštola byla Palestina římskou provincií, ozývalo se tam – zejména mezi vojáky – často slovo „pax – mír, pokoj.“

EIRENE

Rek staré doby si pod slovem „eirene“ představoval jen negativní stav – klid zbrani, dobu, kdy není války. Válka byla pro helénského člověka přirozený stav, přerušený smlouvou na několik let mírem. Eirene je protiklad války, stav, v němž ustaly válečné hrůzy. Zbraně žere rez a na vojenských štítech předou své sítě pavouci. Ctnost helénského člověka se přes všechn oblažující stav míru projevila teprve ve válce a v zápasu. Recký člověk byl uražen, kdyby někdo pochyboval o jeho síle v boji. Proto ve vrcholných dilech helénského ducha zaujmají vojáci vedle filosofů vyšší místo než ostatní občané.

Teprve v pozdní době helénské, částečně již v době sofistů a hlavně později v době stoiků je představa míru vyplňena širším obsahem všelidským.

PAX

Slovo, jímž Říman označuje mír, pax, je pojem právnický, stav právnický upravený, snad i kulticky zajištěný. Slovo pax souvisí se slovem „pacisci“, uzavřít smlouvu. Pax je dvoustranná smlouva. Zaručuje státu i jednotlivci v něm bezpečnost osoby a majetku.

ŠALOM

Toto slovo znamená více než pax a eirene. Vice než právně zajištěný mír a nezáležný stav. Znamená něco kladného, mravního, zbožného. Šalom je slovo odvozené od dokonalý, celý a kromě míru, blahožerty a všeho požehnání znamená dokonalý stav duše zbožného člověka. Znamená pak i soužití všeho lidstva, jemuž válka není živelnou hodnotou, nýbrž zločinem. Pokud se v Bibli mluví o válce, pak ona namnoze znamená Boží soudy a trest.

Šalom není jen lidská instituce k zabezpečení života, majetku, státu, ale je nejvyšší dar Boží. Šalom je nejen protikladem války, ale i zla. Proto hříšní lidé nemají pokoje (Iz 48:22). Když Mojžíš žádal, aby mu Hospodin zjevil svou tvář, dostal odpověď: „Nebudeš moci vidět mé tváře, neboť neuzří mne člověk, aby živ zůstal“ (2M 33:30). Avšak, hle! V kněžském požehnání obrací Bůh tvář svou k člověku a dává mu „šalom“ – pokoj (4M 6:26). Mír, šalom je Boží tvář. Jejím zrcadlem je lidská duše, jež pocitují šalom nejen jako soulad mezi lidmi, nýbrž, jako harmonii nebes a země v blaživé Boží blízkosti. Statečný a nejmocnější král

Izraele, David, není povolán, aby vystavěl chrám Hospodinovi, neboť ve válkách prolil mnoho krve. Chrám smí postavit teprve jeho syn Salomoun, kníže míru.

Oltář musel být zhotoven z kamenů dokonalých, opracovaných (2M 20:25). Zídě říkali, že to jsou kameny šalom – míru. Platí-li o kamenech, jež nevidí, nemluví a neslyší – protože působí mír mezi Izraelem a jeho Bohem – že nesměl být otesány železem, nástrojem války, tím spíše platí pro člověka, aby zakládal mír mezi člověkem a jeho bližním, mezi mužem a jeho manželkou, mezi rodinami, mezi národy a státy. Veliký je šalom, neboť Bůh sám se nazývá Salom, jak je napsáno v knize Soudců 6:24: „Protož vzdělal tu Gedeon oltář Hospodinu a nazval jej: Hospodin Salom (Pokoje).“

Ve starozákonních knihách jsou mnohé předpovědi o zaslibeném Mesiáši. Zídě Ho očekávali jako toho, který je „sar šalom“ – kníže pokoje (Iz 9:6). Mesiášská doba má být bez jakékoliv války, jak je napsáno: „... a oni zkuší meče své v pluhu a oštěpy své v srpy, nepozvihne více národ proti národu meče a nebude se více učít válce (Iz 2:4). Pán Ježíš, ten zaslíbený Mesiáš, přišel a svým životem prokázal, že je Knížetem míru. Přinesl na naši zem šalom – pokoj, proto ten chvalozpěv nebeských zástupů. Jeho pokoj znamená víc, než pax nebo eirene: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, jaký dává svět...“ (J 14:27). A jaký je tedy ten jeho pokoj? Je to pokoj duše s Bohem (R 5:1) pro prolitou krev Božího Syna na kříži (K 1:20), a proto se takový člověk neboji budoucnosti, nežije v trvalém strachu o svůj život, nemá hrůzu ze setkání s Bohem na věčnosti. Ale ještě více: Jeho pokoj v srdci člověka působí vítězství nad zlobou, nenávistí, závistí (Ko 3:15), protože to všechno je zdrojem nepřátelství a nepokoje. Protož věřící člověk působí kolem sebe pokoj (1K 7:15), vyhledává jej (1Pt 3:11) a raduje se z něho.

V tomto smyslu tedy chápeme slovo eirene v knihách Nového zákona jako šalom, pokoj, který převyšuje všeliký rozum. (Fp 4:7).

Jako ti, kteří působíme pokoj, máme přání, aby nás Bůh, jenž je POKOJ, začoval nám mír, pax – aby se plnily všechny dohody států o míru a vzájemné spolupráci, aby i rok 1977 znamenal pro nás příležitost k plodné práci pro naši společnost a v službě pro našeho Pána a Spasitele.

-jos

*) Na kříži, na kterém byl ukřižován Pán Ježíš, byl připevněn nápis: Ježíš Nazaretský, židovský král. Tento nápis byl napsán hebrejsky, latinsky a řecky (Jan 19:19–20).

PAVEL V BOUŘI

Pokračování (Sk 27:38–44)

Ve verši 38. čteme, jak zásluhou Pavlovou jsou všichni lidé na ohrožené lodi nasyceni chlebem. On sám jej neuprkl ani jinak neupravil. Chléb prostě na lodi byl, jenže nikdo kromě něho neměl na jídlo pomyslení. Mysl všech byla cele zaujata bouří, kritickým stavem jejich lodi, beznadějnou jejich situace a strachem před smrtí. Tato drtivá fakta ovládají jejich život, a proto sami nedovedou onen chléb vidět a využít pro svou vlastní posilu a zdraví, čehož je jim více třeba než kdy jindy právě vzhledem k vážnosti situace! Jak jsou ve svém zaměření nelogičtí a nemoudří! Pavel však má smysl pro ten chléb, protože jej víra osvobodila od všech těch starostí, hrůzy a „dřívých fakt“ neodvratného zániku. Získává právě z tohoto důvodu rozhodující vliv na ostatní pasažéry a jen tak se mu podaří odvést jejich pozornost k chlebu a vyprovokovat je k jeho přijetí svou vlastní zdravou chutí k jídlu! Pavel má u sebe

pohotově chléb nejen pro sebe, ale pro každého, proto také může každému posloužit.

Jak jednoduše a jasné je zde ukázána o řešení základní problematika lidského vztahu k Božímu slovu, k evangeliu Pána Ježíše Krista a k jeho osobě samé! Z textu vyplývá:

1. **Že je zde dostatek duchovního pokrmu pro každého přímo na dosah ruky**, jen o něj projevit zájem, pokrmu, který je pro člověka nezbytný, zejména v dobách, kdy nevíce pocítuje svou vlastní slabost a nemohoucnost (R 10:8–9).

2. **Že tento pokrm nemusí ani nemůže žádný člověk vyrobít či připravit a tudíž také ne opravovat**, „aby byl stravitelnější“, byť by byl samotným apoštolem Pavlem! Proč? Protože jede pokrm, který připravil a poslal samotný Bůh, který je dokonalý, nadčasový, vždy aktuální a pro vlastní existenci člověka nepostradatelný (J 6:32–35, 51, 58, 68 Mt 16:6).

3. **Že o tento duchovní pokrm bývá nezájem právě u těch, kdož ho nevíce ve skutečnosti potřebují a to nezájem proti všem zákonům logiky, neboť každý dříve nebo později v životě jasně pocítí a pozná, že mu něco chybí – a neví co, že někam spěje – a neví kam a k čemu, že je vlastně smutný, osamocený a nešťastný – a neví proč? Jakmile byla idyla lidských snů a bezproblémového života násilně převrácena, potřebuje člověk nutně duchovní pokrm k vítěznému boji – a jím je jen Pán Ježíš – to věčné živé Slovo (Sk 4:11–12).**

4. **Že přičinou vlastního nezájmu o tento pokrm a neschopnosti jej jist je připoutání lidské pozornosti k něčemu jinému či ustavěné rozptylování lidské myсли, až se lidskými hmotnými zájmy, tělesnými žádostmi, boji a starostmi s přirozenou potřebou „rozptylení“ zcela naplní lidské srdce.** Tak se otupuje a zcela ztrácí smysl pro řešení nejzávažnější otázky lidského bytí – osobního poměru k Bohu (L 14:16–20).

5. **Že změna tohoto záporného postoje lidí k duchovním věcem závisí na zjevení jejich ceny.** Cenu duchovního pokrmu – Pána Ježíše samého – mohou nevěřící lidé i povrchní „křesťané“ pochopit teprve tehdy, když se o ni přesvědčí v praktickém životě Božího člověka, jehož svědeckví není jen ve slovech, ale v celém

jeho životě, v jeho chování! Vždyť jenom ten,

a) jehož pozornost je cele zaujata tím „chlebem“, může oň vzbudit též zájem druhých,

b) kdo sám se jím rád a pravidelně sytí, může vyvolat touhu druhých jej v přijímání tohoto pokrmu následovat,

c) kdo sám je duchovním pokrmem násycen, je ho pln – může též posloužit druhým k nasycení (R 2:21, 1Tm 4:13–16, 2Tm 3:14–17).

6. **Že ovšem nelze u lidí dojít k onomu pravému vztahu k duchovnímu pokrmu – k Pánu Ježíši samému, aniž by nenechali všeho ostatního, čím se dosud systili, nebo čím bylo vyzvoláno jejich „nechutensvství“, pokud neprojeví upřímnou snahu po změně své dosavadní životní orientace a zaměření (Mt 10:32–39).**

7. **Že není žádného důvodu k domněnce o bezúčelnosti misijní práce, byť se podmínky pro ni vyvíjely a jevily sebe nepříznivěji, ale, že dosud trvá doba milosti a Pán dosud přidává duše své církvi i tam, kde bychom to nejméně očekávali! Moc evangelia nezávisí na okolnostech, ale na milosti Boží a hotovosti Božích svědků (2K 6:2, R 1:15, Sk 10:33).**

Jak to vypadá v praxi s naší lačností Božího slova, s naším duchovním ziskem z něho a s naši službou tímto nejcennějším Božím darem v našem životě? Co máme ve svých shromážděních a co si z nich odnášíme do svého všedního života? Co vnášíme vlastně do života svých rodin a svých blížních? Ano, ten chléb tý je – a jde o to, aby jej všichni lidé na lodi tvého života viděli, ocenili, dostali chuť se jím též sýtit a byli jím násyceni!

Ve verši 38. vidíme současně hned výsledky tohoto nasycení v odlehčování bárky vysypáním pšenice do moře. Je to neklamný důkaz:

1. **Že si lidé na lodi začínají konečně uvědomovat pravé hodnoty a nyní si ceni daleko více život – svou duši, nad všecky ostatní materiální zájmy a hodnoty.**

2. **Že na této cestě, která se tak stává cestou víry, si nelze ponechávat žádné rezervy „pšenice“, které by poskytovaly možnost „plavebního kompromisu“.**

3. že problémy mělčin a nebezpečí ztracené lodi na nich nelze jinak řešit než „odlehčováním“ – oprošťováním se od všeho, co je v lidském životě přes všecko svoji zdánlivou cenu nakonec zbytečné a plavbu samou ztěžující a ohrožující. Problémy „mělčin“ nelze vskutku jinak řešit, než cestou oběti těch „našich pšenic“!

Jak vzácné důsledky v životě věřících má ono nascení slyšením a uposlechnutím Božího slova a jaké jsou to pak zkušenosti s Bohem živým a věrným! Kéž bychom pochopili cenu pravého oddělení pro Pána v otázkách svých vlastních „mělčin“!

Ve verši 39. se dovídáme, že se plavci konečně dočkali vytouženého dne – ale jakého? Je tu jen fyzické světlo a tělesný zrak nemůže spatřovat nic více než pouze „okřídli nějaké“. Proto pro ně zůstává i nadále problém otázka přistání u pevniny.

Pavel měl už dříve svůj DEN bez ohledu na všecko okolní temnotu. Pán osvítil svým světlem všecky temnoty jeho srdce a tudíž i celé té jeho a tím také i jejich společné plavby. On věděl, kam pluje, kdo vlastně má v rukou tu lodě, kdo jí vlastně řídí a kam, on věděl o jejím ztraceném – ale za tím vším viděl onen pevný břeh, onu pevninu jistot, kterou mu Pán zaslíbil – a tak on už dávno předtím svou věrou přistál! Má duchovní světlo a jeho duchovní zrak vidi hotové Boží jistoty. Proto nemá a ani nemůže mit více nižádné problémy. Lze totéž říci o ostatních a o úcincích nascení Božím slovem v jejich životní praxi?

Jaké máme vlastně světlo a jaký zrak, když nám ještě „komplikuje život“ nějaké to nejisté a neurčité „okřídli“ a ty naše „mělčiny“ a proto nevíme, kdy, kde a jak vlastně přistát, když ještě dnes tak málo Pána známe, z Něho máme a Jej nikde nikdy v ničem nedovedeme či nechceme vidět? Jaký pak div, že se ustavičně bojíme o ty své „pšenice“, o tu „svou lodě“, bědujeme nad těmi „svými mělčinami“ a neschopnosti „své plavby“, abychom se dálé pokoušeli nějak „šíkovně proplout“ a „přistát“ bez jakékoliv osobní ztráty a „škody“!

Není proto divu, že se ve verši 40. opět setkáváme s věmožnými pokusy o záchrany lodi, jako by vlastní život plavců a jejich přistání bylo nutně odkázáno pouze na ni a na její existenci!

Tak vytahují kotvy, pouštějí se po moři, rozvinuji provazy, zdvihají plachtu k využití větru a táhnou se k břehu. Je to cesta víry, která nedovolí trčet na jednom místě a uvádí v pohyb další život, nebo jen riskantní pokus těch, jimž už nic jiného nezbývá? Teď už nejsou zakotveni na tom rozbořeném moři v ničem, pouštěj se po něm nazdařbůh užívající větru svými plachtami, chtějíce stůj co stůj přistát na pevném břehu. Nyní jim jde o přistání více než o všecko ostatní. Zdalipak si vůbec uvědomuje, že bárka ztracená a ztracenat musí (v. 22) a zdalipak tomu věří, že nespadne žádné vlas s hlavy (v. 34)?

Pavel pevně zakotvil v Pánu a v jeho slovu, on se více nepouští po moři o své vůli a tedy i újmě, on už dávno před uvedením na tu lodě rozvinul provazy Boží lásky, on nastavil plachty svých nadějí vanutí Ducha svatého a jeho vedení, své přistání přenechal cele Bohu, neboť bylo ne jeho, ale Boží věci! Tak se nyní stává klidným divákem, před jehož očima Bůh své slovo naplnuje. **On je cele zaújat jen oním pravým „pevným břehem“ a Tím, kdo jej tam čeká – svým drahým Pánem a Spasitelem!** Jakou nadherou zkušenost se svým Bohem prožívá apoštol jako s Bohem svrchovaným a vsemohoucím! Jak jinak se on dovedl sytit a nasytit oním chlebem ve srovnání s ostatními!

Co my děláme s kotvami své lidské moudrosti, pozemských nadějí a plánu? Kde je máme, kam je spouštíme, v čem upěvňujeme, zda vůbec, z čeho vlastně a za jakých okolností je vytahujeme na palubu svého života? Co je s těmi provazy našich citů, lidských sympatií a milování? Jak a k čemu jich vlastně užíváme a zneužíváme?

Jakým to větrům nastavujeme plachty své vůle a chtění? „Táhneme se“ také ještě k „onomu břehu“ ve vlastní síle a proto též plní strachu a nejistoty? Kde vlastně a v čem hledáme svůj „pevný břeh“? Cím je nám a co si vlastně slibujeme a očekáváme od svého přistání? Záleží ti, bratre, sestro, více na tom břehu samém pro TOHO, kdo tě na něm očekává, než na tom tvém přistání či dokonce ještě na té lodi samé!

Ve verši 41. dochází ke konečné katastrofě lodi. Je v souvislosti se dvěma mořskými proudy, se zastavením lodi, s uvá-

nutím její přídě a s ničivým útokem vln na volnou záď.

Dva proudy – dobré a zlé, spravedlnost a hřích, Kristus a Beliál, život a smrt, nebo a peklo... Tato odvěká dialektika je zcela zákonitá a nelze ji ušetřit žádnou lodě lidského života! Jak tragický to zápas, když před lidské plavby za „dobrem“, „pravdou“ a „krásou“ – za „štěstím“ beznadějně uvázne a nás život je doslova lámán těmi vlnami zlého, lži a převáry, ošklivosti temnoty a hřichu – „neštěstím“! Jaký to smutný kopec v nevyhnutelné záhubě – ve smrti!

A co Pavel? On už dávno před Daškem se svou lodí ztratil! Pro něho existuje jen DOBRE i ve všem tom zlém (R 8:28), jen PRAVDA uprostřed omyleů a klamu, jen KRÁSA a harmonie uprostřed té chaotické temnoty, jen spravedlnost uprostřed hřichu a světla uprostřed tmy! V jeho životě vitezí Duch nad hmotou a veškerou tělesnosti, neboť on duchovně prožil svou smrt a své zmrvýchvstání – v Kristu a s Kristem (Ga 2:20, R 6:4, 11)! Lodě jeho starého života se svou bludnou plavbou bez jistot ve vlastní síle a svávoli, v pýše své vlastní moudrosti a svého „umění“ skončila definitivně svou putou v naprostém krahu a v prachu pokročení – na dně toho moře skončil svůj nesmyslný život SAUL a nyní se na rozkaz svého Pána plaví Jím z propasti vychycený a omilostněný PAVEL! Pro něho již není více boj s nepokojem, který je vyvoláván nesplněním lidské vůle s jejími představami, plány a požadavky. Proto prožívá uprostřed nejdramatičejších událostí „pokoj Boží, který převyšuje veškerý lidský rozum“ (F 4:7) a veškeré to „násilí vln“ se u něho mění v ono „veliké utíšení“ Božího slova (Mt 8:26)!

Ještě se vzrušuješ, ještě jsi neklidný – plný starostí, nervozity a strachu? O co ti vlastně jde? Vzdyť to je jen neklamný svědecktvím, že jsi Pánu ještě nedal vše – svůj celý život. Ze jsi tedy v Něm dosud nespočinul a nespočíváš!

V kritické situaci radí žoldnéři k povraždění vězňů (v. 42). Vědí, že jejich útek znamená pro ně trest smrti. Žoldnéři se dali dobrovolně na stranu mocných, na stranu věznitelů za příslušný žold a existenční výhody – a nejsou v žádném případě ochotni sdílet osud bezmocných a utlačovaných vězňů. Nechť tedy smrt vězňů raději vykoupí jejich ži-

vot a dosavadní životní styl, který si zvolili! Toto je jediná rozumová životní filozofie, vyjádřená stručným heslem: „Zabij, abys nebyl sám zabít“! Život přece nelze jinak realizovat než „zabijením druhých“, nelze jej přece stavět na věčných ohledech k tomu „slabším“, aby nakonec neziskali převahu, nelze rozumem řešit svou existenci jinak než skrze násilí a ve spojenectví s násilím. Jedině tak lze jednat, chce-li si člověk zachovat svůj život! V jakém typickém kontrastu k tomuto zákonu zachování duše je zákon záchovy Boží (Mt 16:25)!

Pavel svou duši ztratil pro Krista. Ona již není vice jeho, ale Páně vlastnictvím! Ona je v lepších rukou než Pavlových, proto ji nelze už nikým a ničím ohrozit či zahubit! Pavel se nebojí těch, kdo vraždí tělo, ale svého Boha! Tak je svobozen z neúprosného zákona žoldnéřů a žoldněrství. Proto si také vůbec nic nedělá z jejich vražedných návrhů a zámerů, jsa si vědom, že o něm rozhoduje vsemohoucí Bůh, který již dávno předtím rozhodl, že ještě není čas „Pavlova rozdelení“, když ještě nesplnil svůj svědecký úkol v Rímě.

Jak je to s tebou, bratre, sestro? Komu náležíš, toho filosofii vyznáváš a žiješ, tomu sloužíš! Podle toho také vypadá tvá bázeň. Bud' je lidská a pak nerespektuje svatého a spravedlivého Boha v jeho slovu, nebo je to bázeň Boží a pak se nebojí hříšných lidí. Nebo ti ještě tolík záleží na „času tvého rozdelení“, bojiš se ho a myslis, že ty sám můžeš tuto skutečnost ovlivnit? To nevíš, že o tvém životě rozhoduje jedině On – Pán života a smrti a nikdo z lidí? A že On o tvém životě již dávno rozhodl? Kéž by totiž Páně rozdohnutí mohlo nastat u tebe a skutečně také nastalo jen v souvislosti s vyplněním tvého poslání pro Pána na tomto světě jako u apoštola Pavla!

Jaký div se to stal při setníkovi (v. 43)? On chce zachovat Pavla a nedovolí na vězně sáhnout! Raději svým rozkazem riskeje vlastní život, jímž za vězně ručí! A tak, všichni svorně – lodníci, žoldnéři i vězni – opouštějí mořem zničenou lodě a dostávají se zdrávi na zemi. Setník projevuje zcela jiného ducha než mají žoldnéři a než měl původně on sám. V jeho životě je nyní silnější moc – moc Boží, která ho vysvobozuje ze zákonu hřichu a smrti. Stává se nástrojem

Božím k ochraně Pavlova života a k záchrane ostatních vězňů. Takovou velikou změnu v myšlení, řeči a konání může vykonat při člověku jen Bůh. Setník nehdá nyní „svých věcí“, ale to, co je vůli Boží bez ohledu na následky, jimiž může nejen ohrozit, ale přímo ztratit svůj život. V tomto smyslu nyní užívá své moci.

On dostatečně poznal a zakusil, že „bezmocný vězen Pavel“ je v rukou a pod ochranou daleko vyšší moci než on – mocný a svobodný velitel, který dosud znal jen moc a autoritu císaře. A tak se i on vydal tou cestou víry, na niž nalézá člověk a slavně zakouší moc té pravé a svrchované autority. Jak nádherné zjevení a poznání Božího vysvobození a Boží svobody, v níž přes všecky okovy těla je duch bez okovů a přes všecko nebezpečí smrti je vítězný věčný život! Jak vznešená je úloha služby života k životu a svobody k svobodě! Jaké požehnání vzlal setník z nástroje Boží milosti – apoštola Pavla, aby sám se stal nástrojem Boží milosti a vykonavatelem jeho svaté vůle!

Nejsi-li Pavlem, nechceš být aspoň tím setníkem, bratře, sestro?

Všichni pasažéři posléze opustili loď, protože museli – nic jiného jim totiž nezbývalo. Loď konečně dohrála svou smutnou úlohu. Jedni – zřejmě ti dobrí plavci – dosahují břehu bez jakékoliv „výbavy z lodi“ jako první skupina, druzí – zřejmě ti slabší plavci – potřebují pomoc a nadnášení nějakou deskou či prknom a ti neplavci jsou odkázáni dokonce na nějaké ty „kusy lodi“, bez nichž by se asi utopili. To však není rozhodující, ale to, že všichni vyšli na konec na pevninu zdrávi! Pevnina zavala všecky posledních pozůstatků lodí a tím i jejich závislosti na nich.

Jak je to vzácné, když může člověk „doplavat“ bez závislosti na někom a něčem a bez potřeby „nadnášení“ těch různých lidských oror, nebo dokonce jejich křečovitém držení až do poslední chvíle! Nevíme, ve které skupině Pavel byl. Vime však, že jej nesla jiná síla než ta jeho vlastní a nad hladinou udržovala jiná moc než nějaké prkno či zbytek ztroskotaného korábu. Vždyť dítka Boží nespolehlá na svou vlastní bezúhonnost a spravedlnost, ani na polehující funkci svých dobrých skutků, či dokonce na správu ve svých vlastních životních zásluhách! Ono se drží jedině té

nezměrné milosti a lásky Boží v jeho spasitelném díle a očekává na jeho milosrdenství. Tak Pavel měl „křídla“ nad sebou a ramena věčnosti pod sebou (Dt 32:9-11, 33:27). Tak byl zachován a ochráněn nejen on, ale pro něho i všichni ostatní. A bylo-li nějaké „dřevo“, které jej neslo, rozhodně to nebylo žádné dřevo ze ztroskotané lodi lidského úsilí, snah, moci a moudrosti, ale jedině ono „dřevo golgotského kříže Boží bezmocnosti, která je silnější než lidé“ (1K 1:21-31). Jedině ono ho vyneslo z bezedných propasti bíd, smrti a nevědomosti a dalo mu sílu vydržet jakoukoliv bouři uprostřed onoho moře nepokoje a hřichu a stanout pevně na oné skále věků!

On opravdu vylezl ze světa, ze svých hřichů a ze sebe samého, zdrav – prost jakékoliv duchovního živoření či duchovní pýchy, osvobozen od jakékoliv tělesnosti, na zemi – onu novou, Boží, která odhaluje pravou hodnotu oněch lodí, jejich plaveb, popřípadě vraků a pozůstatků jejich ztroskotání právě ve světle jistoty a nepohnutelnosti!

V jaké závislosti a s jakým vztahem k svému korábu či k jeho pozůstatkům budeš odplovat k onomu „pevnému břehu“? Neopozděj se také? Můžete říci, že na něčem z něho nelpiš?

Jaké to potěšení pro dítka Boží, že „v onen den“:

1. VYJDOU – ze světa, z hřichu, ze svého starého „já“ a tak i ze všech bázní a strachu, z nepokoje a žalu, z vlastních svých žádostí a zlých sklonů, ze všech bíd a bolu,
2. VŠECKY – bez rozdílu dnešního stupně své duchovní vyspělosti, věrnosti a služebnosti,
3. ZDRÁVY od všech svých slabostí, nedostatků, omylů a bludů – od všech svých duchovních nemocí,
4. NA ZEMI – oněch naplněných věčných Božích zaslíbení a jeho svaté přítomnosti a blízkosti.

Jestliže pro svého věrného služebníka Pavla Pán zachoval všecky, aby z moře vyšli zdrávi na zemi, čím více učini Boží milost a milosrdenství s tebou a se mnou PRO PÁNA JEŽÍŠE – svého milého Syna, v němž se Bohu tak dobře zalíbilo a je hož oběť a drahá krev prolitá za nás má v jeho očích tak nesmírnou cenu?!

-Kk

Z KTOREJ STRANY KRIŽA ŽIEŠ?

A keď už bol večer, pretože bol deň pripravovania, to jest deň pred sobotou, prišiel Jozef z Arimátie, počestný radca, ktorý tiež sám očakával kráľovstvo Božie, odvážil sa a vošiel k Pilátovi a prosil si telo Ježísovo.

Marek 15:42-43

Nikodém i Jozef z Arimátie boli tajnými učeníkmi Pána Ježíša. No nie dlho, natrvalo. Boli tajnými učeníkmi iba do času ukrižovania a skonania Pána Ježíša a to zo strachu o svoje postavenie. Keď zjavili učenici Pána Ježíša sa rozprchli a utajili, Pán nezostal bez zjavných vyznávačov. Práve v tom čase vyhádzajú na verejných Jeho dvaja ctitelia. V Božom diele sa vždy uškutočňuje tá pravda, že ak zlyhajú jedni, objavujú sa na ich mieste druhí. Pán nie je bez ctiteľov.

Čo urobilo tú náhlu rozhodnú zmenu vo verejnom postoji bohatého Jozefa k Pánu Ježíšovi? Bola to skutočnosť Jeho smrti na križi. Jozef si vierou privlastnil ukrižovanie spolu s Kristom a jeho zážitok možno vyjadriť slovami: „Ale nech je to preč, aby som sa chválil krome krížom nášho Pána Ježíša Krista, skrze ktorého mi je svet ukrižovaný a ja svetu“ a „S Kristom spolu ukrižovaný som a žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus, a to, čo teraz žijem v tele, vo viere Syna Božieho žijem, ktorý ma zamiloval a vydal sám seba za mňa“ (Ga 6:14; 2:20).

Kým žil z tamnej strany križa, bála sa a nevyznával. Keď prešiel na túto stranu križa, nastala zmena. Z ktorej strany križa žiješ ty?

-ik

NOVÉ SRDCE - PRAVÁ LÁSKA

Zjavenie 2:4

V časoch duchovného prebudenia v Seredi a Nitre bolo vzájomné navštievanie veriacich veľmi srdečné. Vtedy premával len jeden autobus z Nitry do Bratislavu cez Sereď. Štýria veriaci z Nitry sa vybrali navštíti svojich bratov a sestier v Pánu v Sereďi. Napadlo hodne snehu a tak autobus nešiel. Preto sa vydali na cestu pešo. Táto cesta trvala vyše 5 hodín. Keď se stretli so svojimi milými, bolo to priprívanie so slzami v očiach. Radosť prekypovala, ako si boli jeden druhému drahí.

To dokázala tá pravá láska v nás, veriacich.

Dnes pribudlo dopravných prostriedkov, netreba chodiť pešo, ale ubudlo lásky. Patria aj nám slová: „Pamäтай tedy, odkiaľ si vypadol, a čiň pokánie a čiň prvé skutky!“ (Zj 2:5).

-pu

Jedno dievča prijalo Pána Ježíša do svojho srdca a s veľkou radostou sa vrátilo zo zhromaždenia domov. Jej mladšia sestrička sa jej pýta: „Čože sa tak raduješ?“

„Dostala som nové srdce!“

„Tak mi ho ukáž,“ požiadala mladšia sestrička.

Aj my sme pri uverení dostali nové srdce (Ez 36:26) a naše okolie je zvedavé na toto nové srdce – na zmenu nášho života.

-pu

„Máme oltář, z něhož ti nemají práva jistí, kdož stánku slouží.“

Židům 13:10

„Zdaliž nevite, že ti, kteří o svatých věcech pracují, z svatých věci jedí, a kteří oltář přistojí, s oltářem spolu díl mají?“

1. Korintským 9:13

Obecenství známená mít podíl s někým na něčem. Obecenství s Bohem známená podilet se na oběti Kristově, což naznačuje „pokojná oběť“ ve 3M 3. a 7. kapitole.

Dělila se na tři části:

1. vnitřnosti a tuk patřily Bohu, na oltář ke spálení,
 2. plece a hrudi kněžím za práci,
 3. ostatek obětujícím, aby jedli a veselili se.
- Náš pravý kněz, Pán Ježíš, jenž je naplněním všech symbolických obětí a předobrazů, přinesl sebe jako pravou, živou oběť Bohu. I Jeho oběť slouží –
1. pro Boha jako oběť spokojující (Ef 5:2),
 2. pro Pána Ježíše jako kněze, který „z práce duše své uzří užitek a nasycen bude“ (Iz 53:11),
 3. pro všechny věřící (Mt 26:26; J 6:51–58).

Jiné překlady Žd 13:10 zni: „Máme obětní oltář, z něhož nemohou jistí ... nemají moc, nemají žádného práva) ti, kdož ještě staré svatyni slouží“ (nebo „kdož se zúčastňují služby stánku“). Co známená „sloužit stánku“? F. B. piše: „To známená chtít být pod zákonem, mít za povinnost být poddaným ustanovením zákona a je vykonávat. Ti, kdo se dominují, že zákon je ještě stále v platnosti, to jsou ti, kteří slouží stánku. Tací nemají právo jist z pravého duchovního oltáře.“ Oltář, který máme, je kříž s ukřížovaným Beránkem Božím a celá s tím související pravda Boží. Z tohoto „oltáře“ se smíme sytit bohatým, vznešeným, nebeským pokrmem. -kn

jednota

„Usilujíce zachovávat jednotu Ducha ve svazku pokoje ...“

Efezským 4:3

Jednota není samozřejmou věcí, o tu nutno usilovat. Nejednotnost je přirozenou lidskou vlastností. Lidé mají své vlastní názory, své zájmy a svá přání a ta jsou často velmi protichůdná. Někdo by si přál, aby svítilo sluníčko, protože má dovolenou a chtěl by se opalovat, zatímco jeho soused zase potřebuje dešť pro svou zahrádku. Někdo si velice přeje, aby rychlík jel včas, aby mohl stihnout v Praze připoj, zatímco druhý člověk by byl zase velmi rád, kdyby měl tentýž rychlík alespoň půl hodiny

zpozdění, aby jej ještě mohl chytit. A naprosto stejně je tomu v duchovním životě. Jsme lidé se zájmy často zcela protichůdnými. Ale tímto konstatováním Boží slovo nekončí. S touto nejednotností se nemáme spokojit, máme usilovat o jednotu a jednomyslnost.

A proč máme být vlastně jednotní? Což máme být všechni stejní, dělat stejnou práci, mít všechno stejně?

Předně – jednota je nutná k tomu, aby náš život a naše práce měla žádoucí účinek. Tu se musíme všichni spojit, sjednotit se, své vlastní zájmy dát stranou. Jinak se naše síly budou trápit, ba dokonce budou působit proti sobě. Říká se, že v jednotě je síla. Co znamená jednota, bych chtěl ukázat na příkladě z fyziky. Vezměme dva kusy oceli – jeden z magnetovaný a druhý nezmagnetovaný. Oba jsou z naprostého stejněho materiálu, ze železa, sestavené z naprosté stejných atomů. Mohou mít i naprosté stejné rozdíly a váhu a přece jak rozdílně se oba chovají. Magnetovaný kus železa k sobě přitáhne jiné kousky železa, kdežto nezmagnetovaný nepřitahuje nic. V čem spočívá rozdíl v jejich chování?

Každý atom ferromagnetické látky se chová jako malíčký magnet, má svůj magnetický moment, a svou orientaci. Přitom atomy nezmagnetované oceli jsou orientovány zcela náhodně, každý jiným směrem. Jejich účinky se pochopitelně ruší, výslednice všech sil je nulová, těleso se naveneck jeví jako nemagnetické. Když se však takový kus oceli dostane pod vliv magnetického pole, dochází ke změně, které říkáme polarizace. Atomy, které byly předtím natočeny zcela libovolně, se vlivem pole natáčejí směrem pole, jejich zcela nepatrné magnetické síly se začnou sčítat a výsledkem je síla, kterou lze pozorovat již pouhým okem. A této síly je pak možno využít k přitážení jiného kousku železa.

To je obraz toho, co potřebujeme my – působením vnějšího pole, Ducha svatého, se orientovat jedním směrem. Teprve pak se naše síly budou moci sčítat a budeme moci být užiteční. Jinak se zákonité ty naše elementární síly budou rušit a výsledek bude nulový. Kéž nám Pán dá milost, abychom se doveďli poddat vlivu Ducha svatého a jím se nechali řídit směrem, který nám Bůh určí.

Pro druhý důvod chci sáhnout do historie našeho národa, do dějin Velkomoravské říše. Její nejmocnější kníže, Svatopluk, si dal před svou smrtí zavolat své tři syny a dal jim všem stejný úkol – zlomit svazek prutů. Zádný z nich jej nedokázal splnit, svazek byl příliš pevný. Pak jej rozpletl a rozkázel přelomit jednotlivé pruty. To nebylo nic nesnadného. Řekl jim, aby po jeho smrti vládli v bratrské svornosti a jednotě. Avšak jeho synové nedbali na varování a brzy nato se Velkomoravská říše rozpadla. S námi je tomu podobně. I my mnohem lépe obstojíme v boji proti satanu, našemu vlastnímu já i vlivu světa, budeme-li pevně pospolu. Často mnohá životní prohry v našem životě je zapříčiněna tím, že se pokoušíme sami na vlastní pěst bojovat.

Máme usilovat o zcela zvláštní jednotu, o jednotu ve svazku POKOJE. V historii lidstva se často mluvilo o jednotě. Lidé padali jako jeden muž na zem a klaněli se za zvuky hudebních nástrojů zlatému obrazu, který dal postavit král Nabuchodonozor. Stejný obraz vidíme i na konci života Pána Ježíše – davy, které před několika dny provolávaly Pánu Ježíši slávu, nyní svorně jako jeden muž volají: „Ukřížuj ho!“ Snad řeknete, že to bylo tenkrát – dávno. Ale lidé jsou stále stejní. I v našem století byla taková jednota – hrůzná jednota. Když se nacistický ministr propagandy ke konci druhé světové války ptal na veřejných schůzích: „Chcete totální válku?“, řvaly zfanatizované davy: „Ano!“ Hrozná jednota, jednota na základě MOCI a STRACHU. Ale s takovou jednotou opravdové křesťanství nemůže mít nikdy nic společného. Jde o takovou jednotu, která vznikla láskou k Pánu Ježíši a k blížním a která působí POKOJ a vede k dobré a k službě lidem. O takovou jednotu máme usilovat. A taková jednota má také veliké zaslíbení:

„Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratří v jednomyslnosti přebývají. ... Nebo tu udílí Hospodin požehnání i života až na věky...“ (Zalm 133).

-tp

Tvé Slovo

Zdenka Garajová:

*Než toto vše Tvé láске bylo málo,
a proto Slovo Tvé se jednou tělem stalo
a promluvilo ke mně divnou řečí kříže.
Ne, nemohlo už, Pane, Tvé Slovo přijít bliže,
než do mé býdy, hřichu, zatracení,
kde hrázu smrti v jas života mění.*

*Dnes tak se vinu k Tobě, jenž máš slovo spásy,
a byl i jiných vůdců zněly silné hlasy,
chci nastrojit své srdce každé jitro znova
jen na hlas jediný:
to na zvuk Tvého slova!*

*Vždyť slovo Tvé mi skálou pod nohama,
oň opřena vím: nejdú do neznáma,
vždyť ani puntík z slov Tvých nepochybí,
Ty věrně plníš všechny svoje sliby,
nezklameš toho, kdo na Tebe čeká,
Ty neznáš proměn, jež jsou u člověka.*

*A až pak přijde den,
kdy lidské slovo zněmí,
jak roucho zvetšelé
až svineš nebe, zemi,
tu v slovu neměnném
se zjeví všechna Tvoje sláva,
že věřícím se nebe u Tě dostane.
V tom na věky Tvé slovo, Pane, pevně zůstane.*

*Ty's Pravda! Nejsou prázdný zvuk Tvá slova!
Kde mluvíš Ty, tu věc se děje nová.
Tvé slovo čin je, který hned se stává.
Tvé slovo tvoří, oheň rozkřesává.
Tvé slovo zabíjí, též však z mrtvých kříší.
Na slovo Tvé z ničeho svět povstal kdysi.
Tvé slovo drží všechny živé tvory.*

7

Verš 11. „Nehovorím toho preto, že by som mal nedostatok; lebo ja som sa naučil mať dosť na tom, čo mám.“

Pavol sa stále učil. Tu to spomína. Iste i my všetci sa máme čo učiť. I v duchovnom zmysle platí: Učiť sa! Učiť sa! Program učenia je veľmi veľký. Boh má učebné osnovy pre každého. Aby sa stalo to, čo je vo verši 7., musíme sa učiť to, čo je vo verši 6. I to, čo je vo verši 8., treba sa učiť. To je celoživotný program. Ak sa učíme, učíme a nemôžeme sa naučiť, prepadáme a učíme sa až tak diho, kým sa nenaučíme. Často to býva až na starosť, kým sa niečo naučíme. Vidíme v tom zhovievavosť nášho Učiteľa, že nás toľko učí. A učí nás v zhromaždeniach, no kto sa nenaučí ta'n, a takých nás je väčšina, toho učí nebeský Učiteľ často i s palicou v ruke – prechodom cez mnohé skúšky a trápenia, ktoré si privodíme často svojou nepoddajnosťou. Učíme sa snažne a usilovne, aby sme sa nemuseli učiť na vlastných škodách, kedy to pocítíme, ale si aj zapamätáme. V zhromaždení sa učíme na chybách a škode iných (Dávid, Judáš a všetci ďalší), no kto si nezoberie z toho, učí sa na škode svojej, čo ho aj bolí.

Sú ľudia, ktorí sa učia, a k poznaniu pravdy neprídu, 2Tm 3:7. K ničomu neprídu. Tu nejde len o to učenie, ale o naučenie. Ja som sa naučil – nie niekoko veršov naspäť, i to je pekné, ale som sa naučil – významné, praktické veci: mať dosť na tom, čo mám. Ak mám veľa, mám dosť. Ak mám málo, mám dosť. Niet tak veľa, aby sa neminulo, a niet tak málo, aby nestačilo. Pavol neupozorňoval na seba, že je v nedostatku.

Verš 12. „Viem byť aj ponížený a viem i mať hojnosc – v každej veci a vo všetkých veciach som vycvičený; viem aj sýtym byť: aj lačnieť, mať hojnosc aj trپiet nedostatkom.“

Viem byť aj ponížený? Povedzte len nejakú nemilú poznámku o mne, a hned uvidíte. Istý brat bol veľmi tichý, snáď tichší, ako by bol mal byť. Iný ho chcel vyprovokovať a pýta sa ho: „Koľko je dvakrát dva? Oslovený zodvihol hlavu, postavil sa a povedal: „Štyri“. Potom si kľudne sadol a sedel ďalej. Ako by sme si my počíinali? Snáď: „A čo si ty myslíš, že som ja blázon?“, alebo podobne. Vedzme i my byť ponížení.

Ja viem – nie že by bolo prijemné byť poníženým, ale ja viem – byť ponížený, ponížovaný od ľudí, a to stále. No viem mať i hojnosc, inými slovami: byť aj povýšený. Poznáme prípady, že ľudia, ktorí boli povýšení, čoskoro spôsobili v dôsledku svojho povýšenia sebe i iným zle. Ja som vycvičený vo všetkom. I v ponížených pomeroch, no i keď som povýšený, aby mi to nepomútilo hlavu.

Verš 13. „Všetko vládzem v tom, ktorý ma posilňuje, v Kristovi.“

Všetko vládzem. Naozaj? Ja nie. Len celkom málo. Pán na mňa naloží a ja sa už aj sputujem, či to len ja musím... No nakoniec s Pánovou pomocou predsa len vládzem, lebo ma On posilňuje.

Takto optimisticky sa končí tento Pavlov list. Dal by Pán, aby nám to, čo sme si z neho povedali, našlo hlboké vecné uplatnenie v našom praktickom živote.

Aby sme:

- žili Krista, 1:21
- myslí ako Kristus, 2:5
- uchvátili čo najviac z Krista, 3:13–14.
- Ako to všetko dokázať?
- v sile Kristovej a moci Božej, 4:13, 19.

Poznámka redakce: Tímto článkem je „VÝKLAD FILIPÁNOM“ ukončen.

-ik

(Pokračovanie)

chleba jedli a z kalicha pili učenici s Pánom Ježišom na Jeho pamiatku. Podľa príkazu Pána Ježiša, koľkokolvek ráz by jedli z chleba a pili z kalicha, zvestujú jeho smrť, robia to na jeho pamiatku (1K 11:26).

V uvedenom verši dopisu ap. Pavla Korintanom je zdôraznené zvestovanie smrti Pánovej. Preto obvykle hovoríme o Pamiatke smrti Pána Ježiša. Ale pritom sme v nebezpečí, že pri lámaní chleba a pití z kalicha zostane iba pri „spomínaní“. Slovo „pamiatka“ i „zvestovanie“ má ďaleko hlbší význam, než sa domnievame. Zamyslime sa nad dvomi citátmi, kde je v SZ uvedené slovo **pamiatka** rovnakého významu, akého použil Pán Ježiš (orig. anamnézis): „Na každom mieste, na ktorom dám sláviť **pamiatku svojho** mena, prídem k tebe a požehnám ťa“ (2M 20:24). Tam, kde bola priášaná obef a vzývané meno Hlavninovo, Boh prejavil svoju prítomnosť a zoslal požehnanie. Pri lámaní chleba a pití z kalicha vzývame meno Pána Ježiša, máme s Ním obecenstvo. On nám zosiela svoje požehnanie. To, čo môžeme a máme prežívať pri Pamiatke Pánovej presahuje všetky iné zhromaždenia! I doma, v súkromí, veriaci človek môže mať živé obecenstvo s Pánom, požehnanie z čítania Božieho Slova, z modlitieb; ale nikdy to nie je vrchol Jeho prítomnosti, ktorý nastáva pri Jeho Pamiatke. Boh zasľúbil, že príde k vzývajúcemu Jeho meno a požehná ho. Pán Ježiš zasľubil, že kde sa dvaja, alebo traja zidu k Jeho menu, On je v ich strede. Tým viacej pri Pamiatke.

„A keď pôjdete vo svojej zemi do vojny proti nepriateľovi... budeste trúbiť na trúby, a tak príde na **pamiatku** pred Hlavninom, svojim Bohom, a budete zachránení od svojich nepriateľov“ (4M 10:9). Či Boh nevedel, že Jeho ľud je v boji s nepriateľom? A predsa vyžadoval, aby kňazi trúbili na trúby! Kto vlastne mal počuť hlas trúb? Všetci bojovníci, synovia Izraeloví. Podobne je to pri Pamiatke Pánovej. Pán Ježiš nechce, aby sme len na Neho spominali, On má oveľa vyššie plány s nami! Máme zvestovať Jeho smrť našim životom. Máme utvrdzovať našu vieru, že On je s nami, aby nám pomáhal, dával víťazstvo nad hriechom i satanom. Máme našim posväteným životom zvestovať, že sme spolu s Ním zomreli na Golgotu a spolu s Ním povstali k novému životu. Preto skôr, ako prichádzame k Jeho Pamiatke, máme sa skúšať, či nás život odpovedá životu Božiemu diefa. Preto Pamiatka nás má vyburcovať k tomu, aby sme nič nenechávali nevyriešené s Pánom aj s ľuďmi. K Pamiatke Pánovej prichádzajú výkúpení, ktorí majú s druhými všetko v poriadku. Nieto ani jedného, ktorý by mal v srdci hnev na iného brata či sestru, ktorý by vedel, že niekto má niečo proti nemu. Nieto ani jediného, ktorý by nosil v srdci

V minuloročnom piatom čísle nás ho časopisu sme sa oboznámili s tým, aké dôležité miesto zastávalo jedlo v živote tých, medzi ktorími žil Pán Ježiš na tejto zemi. Spoločné stolovanie bolo zdôraznením jednoty, obecenstva a to s Bohom i navzájom.

Posledná večera Pána Ježiša s jeho učeníkmi však presiahla rámec obyčajného stolovania, i keď išlo o veľkonočnú večeru. Táto nezvyčajnosť bola v tom, že v priebehu večere Pán Ježiš vzal chlieb, podľačoval Bohu, lámal z neho a dával učeníkom so slovami: „Toto je moje telo, ktoré sa za vás dáva, to čiňte na moju pamiatku“ (Lk 22:19). Potom, po večeri, vzal kalich s vínom, podľačoval Bohu, dal ho svojim učeníkom so slovami: „Tento kalich je tá nová zmluva v mojej krvi; to čiňte, koľkokolvek ráz by ste pili, na moju pamiatku“ (1K 11:25). Baráka jedli na pamiatku Veľkej noci, keď Hlavnin bil prvorodených v Egypte a pripravil záchrannu pre svoj ľud (2M 12:14). Ale z

nevyznaný hriech. Podľa našej praxe celý týždeň je priležitosťou na to, aby sme si veci s ľuďmi aj Pánom dali do poriadku. Potom, takto láskou a svätošou naplnená cirkev, môže velebiť Pána. Pri Pamiatke Pánovej nepočuť prosby, ale dobrorečenie, ktoré má vyznieť v chválospev, vo velebenie!

Otázke velebenia venujeme samostatný článok, pretože naše modlitby pri Pamiatke zostávajú „iba spomínaním“ toho, čo Pán Ježiš vykonal, ako trpel a zomrel... Boži mužovia velebili Pána celým srdcom, úplne stratili seba, svoje problémy, otázky a povznesli sa vysoko, až pred Pánov trón.

Uvedomujeme si, že účasťou na Pamiatke Pánovej sme pod zvláštnym pôsobením Jeho moci? Chlieb zostáva chlebom a víno vínom, ale ich prijímaním podľa Pánovej vôle deje sa niečo s našim životom, čo ani nevieme popísať a definovať. Apoštol Pavel píše, že tí, ktorí jedia chlieb a pijú z kalicha nehodne, sú súdení (1K 11:31). Nevieme tiež popísať, aký je to súd. Výsledok sa však ukáže: mnohi sú slabí, chorí a niektorí spia (v. 30). Preto nechceme používať o chlebe a kalichu slova „symbol“. Vedie to totiž k domienke, že „symbol“ je niečo neskutočné. Truhla zmluvy v súdobe bola „symbolom“ Božej prítomnosti, On neboli v nej „uvádzaný“. A predsa, keď sa Uza dotkol tejto truhly, bol Bohom zabity. Keď truhlu zmluvy postavili pred Dárgona, táto socha padla a rozbiela sa. Nie, v truhle zmluvy neboli Hlavnin, ale On konal podľa vzťahu ľudu k nej, viditeľnému symbolu Jeho prítomnosti. Chlieb nemení svoju hmotnú podstatu, ani víno v kalichu. Ale náš drahý Pán pozoruje, kto s akým srdcom berie z tohto chleba a pije z kalicha pri Jeho Pamiatke. On stojí za týmito znakmi Jeho tela a preliej krvi. On žehná, alebo súdi. Je to vec osobného vzťahu k Nemu.

V minulom článku sme si poukázali na to, že v spoločnosti Izraelcov nesmel byť pri edze „neobrezaný“, inak by im Boh nemohol požehnať. I pri Pamiatke Pánovej majú ľuďia na chlebe a kalichu iba znovuzrodení ľudia. Ak sú však takému zideniu prítomní aj neobrátení, potom to neznamená, že by Pán nemohol požehnať. My nemáme práva súdiť jeden druhého a skúmať, či má dnes právo účasti na Pamiatke. Toto právo má iba Pán. Ak sa však niektorý veriaci dopustí zjavných hriechov, potom sa sám zdrží účasti na lámaní chleba a pití z kalicha, prípadne sa musí podrobniť kázne, vylúčenia z obecenstva. Taký brat či sestra si má hlbocku v duši uvedomiť, že takéto vylúčenie potvrzuje i Pán! Strata obecenstva s vykúpenými a Pánom má sa stať príčinou hlbokej zármutku, pokánia, stísenia, pokory! Sú však prípady, že vylúčený brat alebo sestra nárokujú si právo plného obecenstva, len že nelámu z chleba a nepijú z kalicha. Tam, kde to bratia priprúšťajú, nekonajú v duchu Písma a nepomáhajú tým k tomu, aby dotyčný činil pokánie zo svojich skutkov a napravil svoj život. Všetky miesta Božieho Slova o „vylúčení“ jednoznačne hovoria o tom, že taký človek stráca obecenstvo!

Pán Ježiš hovoril učeníkom o tom, že **koľkokolvek** raz budú jesť z chleba a piť z kalicha, budú to činiť na Jeho pamiatku. Tedy nielen jedenkrát do týždňa! Prvá cirkev to konala častejšie, jeruzalemský zbor pravdepodobne v každý deň. V dobách útoku a prenasledovania veriacich ľudí v minulých storočiach lámal chlieb a pili z kalicha na Pamiatku Pánovu vždy, kedykoľvek sa dvaja, alebo traja zíšli v mene Pána Ježiša. To nás vedie k zásadnej otázke, či naša nedeleja je pokračovaním alebo nahradou starozákonnej soboty a ako to praktizovala cirkev Pána Ježiša v 1. storočí.

-jos

Kapky z moře: ◎ Až pôjdeš do nebe, nebudeš si naříkať na cestu, kterou tě Bůh vedl.

◎ Není žádného tělesného utrpení, jímž by nemohla získat duše.

◎ Lidské věci nutno znát, abychom je milovali. Boží věci nutno milovat, abychom je znali.

◎ Kdo si je jist korunou, nemá si naříkat na kříž.

PROČ NECHVÁLÍŠ A NEVELEBÍŠ?

Viděls orla, jak vysoko nad strmými svahy a propastmi krouží, jaký má rozhled z výšky?

Neumíš chválit a velebit svého Pána? Pak je to proto, že máš malý rozinec! Jsi nízko nad zemí. Nemysli vždy jen na sebe! Podívej se i kolem sebe a zejména vzhůru, kde je Pán Ježíš po Boží pravici (Ko 3:1-4). Vím, že to nemáš v životě lehké. Snad jsi nemocen. Ale vždyť nejsou jen záporné věci v tvém putování! Zhlédni se a přemýšlej, zač máš Boha chválit (F 4:8b).

Chválí Bohá znamená přemýšlet o tom a vyprávět, jak od rána do večera „syti tvá ústa dobrým“. Nedostatek chvály znamená, že se zaměstnáváme příliš sami sebou. Ale nemusí to být vše! Chvála z nás učiní člověka svobodného a radeckého. Způsob nás posoko nad propasti a starostí přítomného života.

Pavel a Sílas mohli v žaláři chválit Pána, protože jejich obzor nebyl zářen zdmi žaláře (Sk 16:25). Připoj se k chvále Pána! Chválit a velebit se naučíš zase jen skrze chválu. Obdivuj se nejen Jeho dílu, ale Jemu samému!

-stu

VELEBIT

znamená doslově činit velkým, vyvýšovat, vyznávat velikost. Oslavováním velikosti Boží vlastně uznáváme Jeho nárok na čest, chválu, na uplatňování Jeho moci při nás. Kolik soustředění, ztištění je třeba, abychom mohli odpoutat naše myšlenky od všeho zemského i od darů; od sebe samých a plně se soustředit na našeho Pána! Co myslíte, draži, jsou naše modlitby při Památce Páně vele-

O VELEBENÍ

**„Velebi má duše Pána,
můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli . . .“** (Lk 1:46–47).

Tak velebila Bohu Marie, matku Pána Ježíše. Její duch byl rozechván vděčnosti. Pochopila neobyčejné poselství anděla a jako by tímto svým projevem potvrzovala příjem toho, co bylo od Boha. „Došla jsi milosti u Boha“ (v. 30), to byl vzkaz od Pána nebes i země! Není to úžasné?

Právě velebení je druh modlitby. Podle obsahu modliteb mluvíme o prosbách, žádostech, díkůčinění, chvalořečení a o velebení. Při díkůčinění děkujeme Pánu za určitá dobrodiní (Ž 103:2; 116:2). Chvalořečení je vystupňování díkůčinění, kdy přecházíme od darů k Dárci. Velebení je uchvácení Dárcem a poznávání Ježiho majestátu, které nás vede do prachu, k vrcholnému projevu úcty. Naše já se nejvýrazněji projevuje v prosbách. V díkůčinění je již oslabeno, ve chvalopěvu se ztrácí, ale ve velebení jsme úplně osybozeni od samých sebe. Člověk je Bohem zcela osvobozen. Podmínkou toho je být naplněn Duchem svatým, celé odpoutání od přítomných věcí a přenesení naší myslí, ducha až před Ježiho trůn.

Při velebení obdivujeme Jeho moc, velikost, moudrost, slávu, lásku, dobrotu, svatost a ostatní Jeho vlastnosti a projevy. Nemyslíme na to, co nám Bůh učinil, ale čím On je! Velebení zní jako velepisené chvály, jako chorál, hymna Tomu, který je nade vším a nadé všemi. „Jemu, jedinému Bohu, který nás zachránil, budiž skrz Ježíše Krista, našeho Pána, sláva, velebnost, vláda a moc...“ (Ju 25). ed. u-

ed u-

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ

V souvislosti s tímto seriálem projevili naši čtenáři dosud nevidanou aktivitu. Redakce je přímo zaplavována řadou dopisů s kritickými připomínkami, které se týkají nejen obou teorií, jež jsme v ZS uvedli, ale i samé redakce a ducha našeho časopisu. Přesto, že jsme se pokusili v č. 6/76 o doslov k seriálu a ke vzniklé polemice kolem něho, zaslouží si všecky tyto kritické hlasy plnou pozornost nejen redakce, ale i celé naší čtenářské veřejnosti.

Jelikož nelze otisknout všecky dopisy v plném znění, pokusíme se uvést kritické připomínky v uceleném přehledu už také proto, že se mnohé z nich vyskytují vícekrát.

Vzhledem k obsahu, duchu a tému jsme námitky a připomínky roztrídili do tří kategorií:

1. námitky a připomínky z „písmácké“ pozice biblické,
 2. námitky a připomínky z obecného hlediska věřícího,
 3. námitky z „titulu pohoršení“.

A. PRVNÍ PŘIPOMÍNKOVÁ KATEGORIE

I. opponence proti „teoriji mezer”:

Redakce dostala možnost využít výsledků klasické biblické výpočtové teorie od br. D. O., přidržující se věrně a neúchylně biblického textu bez ohledu na vědu a na jakékoli pokusy o „smír“ či „kompromis“. Oponent je přesvědčen nejen za sebe, ale i z širokou obec opravdových bohabojných písmáků, že podobné pokusy a konkrétní rozpory s biblickým textem, jimž se přitom nelze vyhnout, jsou nejen neužitečné, ale pro mnohé i zavádějící a rozkladné. Doporučuje z cizojazyčné literatury zejména dílo F. Mauro „The Bible Chronology“ a vynikající grafy v Elberfeldské bibli, připomíná též některé pozoruhodné poznámky starověkého historika Herodota a egyptologické poznatky, jež vesměs respektovali naši požehnání duchovní otcové, kteří z uvedených důvodů se už dříve od teorie mezer distancovali. Studie časových dimenzi ve zdravém biblickém duchu považuje D. O. za velmi užitečné, vítá zájem o ně a chce přispět k tomu, aby nedocházelo k oněm „očividným chybám povrchnějšího badatelského přístupu“....

Poměrně nezádadení, ale logický velmi správný argument se týká dilčí problematiky období Lámechova života, který by se podle autorů „teorie mezer“ měl dožít potopy a „odsouzení s celým světem“ (viz ŽS 4/76, str. 90) poukazem na Gn 5:30 a 9:28-29, podle nichž se dá snadno zjistit, že Lámech zemřel pět let před potopou (EK a LM).

Mimo to jsme se setkali též s námitkami a připomínkami k této teorii od autora seriálu v ŽS 5/76, str. 116, 117.

Jiných připomínek redakce nedostala, takže tato teorie zřejmě naše čtenáře tolik nezneklidňuje.

II. oponce proti „teorii endemického vymezení“

- a) Nemůže existovat jiné člověčenství než „adamovské“ – důkazy:

 1. Genesis 1:26 nemůže podeprtý myšlenku jiného „předadamovského člověčenství“ oproti 2:7, protože jde o jedno a totéž stvoření „k obrazu a podobenství Božímu“ – tedy bezesporu o „adamovské“.
 2. Genesis 6:2 není rovněž průkazně pro obhajování téze „mimoadamovské linie“ vzhledem k vysvětlení pojmu „Synové Boží“ v Job 1:6, 2:1, 38:7.
 3. Matouš 19:4–6 je svědectvím Pána samého o jednom a ne dvojím Božím stvoření člověka.
 4. Římanům 5:12 svědčí, že „skrze Adama vešel hřích na svět a skrze hřich smrt“ – tedy ne skrze jiného lidského předchůdce, který by tak logicky zůstal mimo Adamův hřich a smrt – tedy i mimo jeho odpovědnost. (Bylo by hotovým paradoxem,

aby ten „predadamovský“ či „vývojový“ člověk byl pak „lepší“ než „Boží synové adamovské linie“!).

5. Genesis 3:20 jasné označuje Evu „matkou všech živých“. Jestliže všech, tedy není jiné lidské předchůdkyně.

6. 1. list Korintským 15:45–48 je nejen nevhodnou argumentací pro životaschopnost teorie (viz: „jako Pán není přece v pravém slova smyslu posledním Adamem, tak nemusí být ani Adam prvním člověkem“), ale právě argumentem pro její vyvrácení. Pán je vskutku obrazně POSLEDNÍM ADAMEM OZIVUJÍCÍM DUCHEM a nikdo jiný již po něm jako vykupitel a spasitel lidstva (oproti prvnímu Adamovi „s jeho smrtícím duchem“!). Proto je také Pán v tomto smyslu i DRUHYM CLOVÉKEM, tím duchovním, oproti „PRVNÍMU ČLOVEČENSTVÍ ADAMOVU“, tomu tělesnému a zemskému. Tím se jeví opět Adamova lidská priorita nespornou. (K tomu viz ještě Ga 2:20, Ř 6:2–11 atd.) Tedy opět potvrzeno, že Gn 1 i Gn 2 popisují tutéž událost, ovšem v jiném rozsahu a nemají tedy žádný chronologický charakter. Adam je předobrazem Pána Ježíše (Ř 5:14) v tom, že tak, jak je prvním člověkem v absolutním slova smyslu, je Pán Ježíš prvorozený všeho stvoření (Ko 1:15b). Bible vskutku nikde neuvádí a ani nezná jiný druh pozemského lidství z hlediska stvoření než rod Adamův. Téze „dvojího lidství“ nemá naprosto nikde opory ve Slově Božím.

7. Tvrcení autora či zastánce teorie z ZS 5/76, str. 116, že Lukáš měl za předlohu nepřesný překlad SZ tzv. „Septuagintu“, nutno odmítnout s tím, že vlastním písatelem Lukášova Evangelia je Duch svatý, který omyly nedělá. Důvod problému s Kainanem nutno hledat v něčem jiném než v „nedostatkách Božího slova“. (V tomto smyslu je „teorie mezer“ rozhodně citlivější k Božímu slovu!)

b) Potopa je všesvětová a ne místní či oblastní – důkazy:

1. Genesis 7:19 užívá výrazu „příkryty všecky hory nejvyšší podvýšim nebem“. Genesis 7:21–23 užívá opět jasných slov „umřelo všeliké tělo“, „každý člověk“, „všecko což mělo dýchání“, „vyhladil všelikou podstatu na tváři země“ a „zůstal tonik Noe a kteříž s ním byli“ (tedy ne ještě jiný „mimoadamovský“ člověk).

2. 2. list Petru 3:5–7 uvádí, že „první svět zahynul vodou“ a „druhá země a nebesa zahynou ohněm“ – což má obecný charakter a ne „endemický“.

c) Vznik tzv. „barevných ras“ z „mimoadamovské linie“ nemá nikde v Písmě oporu. Nejen z hlediska všeobecnosti spasitelné milosti, ale i z důvodu obecně uměleckých je tato „rasistická teorie“ nezádoucí a její dopad v oblasti misijní i obecně lidské nechceme ani myslit.

B. DRUHA PŘIPOMÍNKOVÁ KATEGORIE

Zabývání se otázkami tohoto druhu je pro vlastní duchovní vzdělání věřících bez jakéhokoliv užitku, pro život víry zavádějící a škodlivé, pro prosté upřímné věřící lidi pohoršlivé a dokonce zhoubné. Proto není od redakce dosti moudré a uvážené dávat této polemickým a spekulativním otázkám drahocenné místo při beztak již omezeném rozsahu časopisu, který má přinášet požehnání.

Důkazy:

1. list Timoteovi 1:4–7, 4:7, 6:3–6,
2. list Timoteovi 2:14–19, 33, 3:14–17,
- list Titovi 3:9–10 apod.

C. TŘETI PŘIPOMÍNKOVÁ KATEGORIE

„... tento duch je naprostě cizí upřímným Božím dítkám a neúctou nejen k odkazu našich požehnaných duchovních otců, ale přímo ke slovu Božímu a tím i k Bohu samému.“ (Mt 18:2–7, 10, 1K 2:1–16, Žd 13:7–10).

„... naši požehnaní bratři – učitelé, kteří nás již předešli k Pánu, by nikdy nic podobného na stránkách našeho časopisu nepřipustili.“

„... proč jiné křesťanské časopisy taková nevhodná téma a polemiky ne-připouštějí?“

„... jak mohla redakce připustit takové znevažování Božích pravd?“

„... z takového ducha nic dobrého nemůže vzejít, jen zmatky, roztržky a rozkoly. Není to předzvěstí konce toho, co zůstalo z onoho dříve tak požehnaného působení zakladatelů našich sborů?“

„... neuvědomujete si, že vaši vinou dochází už teď k nedorozuměním mezi bratry a k neklidu ve sborech?“

„... nač uveřejňovat články, které podvracejí zdravou víru? Vždyť tady nejdě o něco nepodstatného k spasení, ale právě naopak!“

„... jak to, že otiskujete názory „lidské moudrosti“ podle „ducha světa“? Jsou oni bratří vůbec příslušní našich sborů?“

„... tyto články – i jiné – zřejmě usly bedlivějšímu ověření po duchovní stránce a zanechaly vesměs nepříznivý dojem v řadách čtenářů.“

„... časopisem jsou narušovány závažné pravdy Pisma a škody se tím už nadělalo hodně.“

„... uvažujeme zcela vážně, že v případě pokračování v takovém duchu nebudeme odebírat časopis.“

„... vzhledem k uvedeným článkům spekulativního charakteru velmi utrpěla dosavadní dobrá úroveň časopisu a je opravdu problémem, jak zdvihnout jeho otřesenou prestiž...“

Pokusme se nyní o shrnutí (hlasů čtenářů).

CO JE VLASTNÉ TEORIE a jaký je její účel?

Teorie je lidský pokus o výklad v kterékoliv oblasti lidského vědění, která je dosud neúplná a nedokonalá. Jejím účelem je posloužit alespoň pravděpodobnými domněnkami tam, kde a v čem dosud neznáme pravdu či úplnou pravdu a kde nám chybí odpověď na problém.

Protože jde o lidský pokus, má každá teorie své mezery a nedostatky. Tím je i její životnost pouze dočasná, je zcela zákonitě nahrazována dalšími teoriemi a to tak dlouho, dokud těmto výkladům – domněnkám neučiní konec nesporná skutečnost – nesporný fakt.

Věčná a nepohnutelná pravda Božího slova je a zůstává pro nás věřící nesporným faktem. Na druhé straně však je rovněž nesporné, že tato absolutní pravda obsažená v Božím slově, je pro nás v mnohem ohledu skryta v tajemstvích a že tedy není člověka, jemuž by bylo a vůbec mohlo být VŠECKO ve slově Božím jasné. Tak, jako bez Boží inspirace a vedení nemohlo vzniknout vskutku Boží slovo, tak také bez Boží inspirace – Božího zjevení – není možné jeho správné pochopení (Pt 1:21, 2Pt 1:20, 1K 2:10, 12–14).

Jsme tedy odkázáni v oblasti Božích pravd pouze na Boží zjevení a nikoliv na svůj lidský rozum. (Mt 11:25, 16:20, Lk 10:21, 22, 27, Tt 1:3). Je vždycky problematické, když do mezer našeho poznání Božích pravd chceme klást nás lidský rozum s jeho domněnkami a stůj co stůj uzavírat vlastně nezrálé a nehotové lidské výklady a teorie jako hotové pravdy Božího slova. KAŽDÝ výklad biblického textu se snaží opírat o biblickou argumentaci, ale NE KAŽDÝ je inspirován Bohem! Tato duchovní kvalita výkladu se posuzuje podle přístupu k biblickému textu a podle zacházení s biblickým textem. Jediné kritérium jsou ony pravdy Božího slova, které jsou nesporné – jinak nevykladatelné. Vyspělý „pismák“ nikdy nezaměňuje vlastní slovo Boží s jeho výkladem a doveče rozpozнат i příslušnou kvalitu výkladu Božího slova. Rozpoznává, co lze ve světle Božího slova dokázat, co ne, co nelze a co lze vyvrátit, co nutno brát s rezervou, co zamítout, co lze v nedostatkách výkladu doplnit a zkvalitnit. Ví, kdy se jedná o slovo Boží v jeho nesporné pravdě a neomylnosti a kdy se jedná jen o naše lidské pokusy je pochopit. Proto se neuráží, když se s takovými pokusy setká, pro jejich nedostatky či omyly, zejména ne, když se v přístupu „vykladačů“ přesvědčí o jejich nesporné úctě k Božímu slovu a poctivé snaze posloužit věřícím lidem. Proto také je zcela jiný jejich přístup k výkladovým mezerám a omylům. Pokusi se je odstranit a tyto výklady zkvalitnit podle míry svých darů a zjevení.

V našem případě jde ovšem o poněkud složitější věc. Problém je v disproporce mezi dvěma oblastmi – vědeckou a biblickou, kde nemůže být nijak ohrožena či ovlivněna pravda Božího slova, ale kde vědecké poznatky ovlivňují vykladače a jejich výklady biblického textu. V takové situaci nemluvíme ovšem již o „výkladech“ a o „učení“ (rozuměj bible a biblickém), ale o „biblických tézích“ a „biblických teoriích“. Jde jen o to, zda jsou – jako lidské pravděpodobné domněnky – podobné biblické teorie vůbec aktuální a užitečné či závřeně hodné.

Ze strany autorů obou biblických teorií (podle některých hlasů „nebiblických“) jsme se přesvědčili o jejich výrazné snaze autoritu Božího slova potvrdit a zdůraznit

a k utvrzení viry naopak posloužit a to zejména těm, kteří vlivem vědeckých informací se dostávají v dnešní době do jistých věroučných nesnází. Jejich pokusy o to se samozřejmě neobešly bez biblických mezer a slabin – protože nešlo ani nemohlo jít o nesporné pravdy, ale pouze o „teorie“ – o jejich domněnce a názory, s nimiž přinesli v zájmu poctivého hledání Pravdy odvážně a zcela nezíštně svou vlastní „kůži na trh“. Natolik jsme věřili ve vyspělost našich čtenářů, že jsme předpokládali, že rozpoznají pouhou „teorii“ od skutečné pravdy a že dobré miněná snaha autorů bude předmětem „zdravé písmácké biblické kritiky“, která je vždycky konstruktivní obsahem i formou. Tento předpoklad se podařil pouze částečně.

Kritika „teorie mezer“ je celkem shovívavější, ale její pokusy o prodlužování biblických časů právě na principu „vyhledávání mezer v biblickém textu“ mohou vskutku vyvolat dojem jistého zpochybňování biblických údajů, což autor sám pochopitelně nechce. Dále ovšem neřeší vlastní smysl časových údajů, o který se právě seriál přes své nedostatky poctivě pokoušel. Také časový zisk, který teorie mezer pracně shledává, je nakonec stejně problematický k „uspokojení vědeckých poznatků či vědeckých teorií“. Zejména však „teorie mezer“ vyvolává opozici svou snahou „obhajovat“ či dokonce „zachraňovat“ bibli před rozparem s vědou. Tato dobrá snaha vyvolává totiž nelibost těch, kdož v bázi Boží Ipi na neměnnosti a dokonalosti Božího slova, které „nepotřebuje berli lidské obhajoby“! (S čímž autori této teorie museli počítat a jistě počítali.)

„Teorie endemického vymezení“ si vysloužila mnohem ostřejší kritiku. Autor se pokusil celkem o důmyslné vysvětlení sporné problematiky při maximální snaze o absolutní nenapaditelnost textu Božího slova z kterýchkoliv vědeckých pozic. To se mu rovněž nedáří bez mezer a omyleů, kde jej kritika nakonec obviňuje – zase ovšem proti jeho nejlepší vůli – ještě z „necitlivějšího přístupu k biblickému textu“ než on sám vidí v teorii mezer. Jde zejména o velmi ozechavou a diskutabilní tézu „dvojího lidstva“ a její dopad pro věrouku. Nakonec se ani on nevyhně výtce pokusu o „obhajování bible před vědou“.

Obě teorie lze ovšem na druhé straně nejen zavrhnout, ale i zdokonalovat odstraňováním jejich slabin v biblické argumentaci.

I když se druhá teorie zdá zcela neudržitelná, i ona má ještě svou obhajovou argumentaci např. ve výkladu o „vzniku hříchu a smrti vůbec“ s následným zemským porušením (viz vložka mezi Gn 1:1 a 1:2, Iz 14:10–17), a tedy i v „sekundárním stvoření biblického ráje“ (viz Gn 1:1 a Gn 2:8–15), ve výkladu vzájemného vztahu pojmu „obraz Boží“ a „vdechnutí Ducha Božího“, výkladu pojmu „Boží synovství“ a jeho zřejmé relativity nejen ve smyslu nebeských bytostí, ale i zemských (viz Gn 6:2–4, Job 1:6, ale i Jan 1:12–13, 1. Jan 3:1–2) a možných rozdílů těchto pojmu ve vztahu k různým společnostem Božího výběru éry před a po výkonu spasitelného díla Kristova, podobně jako je tomu i ve vztahu k Izraelovi a k církvi s obdobnými výklady pojmu „zavření Božího lidu“ atd. – že jde tedy o pojmy a jejich různý obsah v různých dispensacích a souvislostech, jejichž vývoj v pojmové náplni naznačuje bible v procesu Božího jednání s porušeným stvořením vůbec a jeho obnovou.

Přitom není a nemusí být ještě nijak napaden či zpochybňen božský princip jediného a jedinečného spasení v Pánu Ježíši Kristu, jestliže se teorie zabví a vynese podobným necitlivým argumentacím jako viz Ko 15:45–48 nebo oddělování Gn 1:26 a 2:7. A konečně – proč vlastně hledat biblické argumentace pro věci, jimž se bible ve svém vlastním – pouze duchovním poslání – ani nemíni zabývat, což je základní téma této teorie?

Hodnocení připomínek našich čtenářů:

1. **Potěšitelným faktem** je „písmácká vyspělost“ mnohých našich čtenářů, kteří obsahem i formou své kritiky obou teorií, zejména oné druhé, vykázali v prospektu věci známost Božího slova, samostatnost ve zdravém biblickém myšlení a příslušnou aktivitu, za což jim redakce upřímně děkuje!

Dále pak to, že jsme nedostali pouze oponentní kritiku, ale i pozitivní, z níž uvádime alespoň jednu za mnohé:

„To, že se rozčeřila hladina „poklidných vod“ je dobrým znamením, že čtenáři jsou pozorní a že jim hned tak něco neunikne. Na druhé straně, mají-li být „živá slova“ opravdu živými, musí někdy „tnout i do živého“ – aktuálního. Jsem přesvědčen,

že to bylo správné. Myslím, že stejně tak, jako občas něco hledáme v časopise „Ze slov pravdy a lásky“, tak i dnešní mladá generace (nepřijde-li do té doby Pán) bude za pár let hledat tento seriál a současně hovořit o něm, že „uz tenkrát...“

To, že na jedné straně některé věřící znepokojí, je skutečnost, ale na druhé straně mladé – byť zčásti – uspokojí. A co je také důležité: dal podnět k tomu, abychom byli připraveni na debatu s našimi dětmi, případně s nevěřícími.

Nebylo by správné, abychom v takových situacích „strkali hlavu do píska“, a zasměšnili bychom se, kdybychom autoritativně vůbec nepřipustili jinou možnost. Nejsme rozhodně pro to, abychom jakkoli zpochybňovali Boží slovo a připustili diskusi, zda má či nemá bible pravdu! Myslím, že tento seriál to nedělá, ba naopak, vyházel a snažil se opravdu disponovat Božím slovem s veškerou úctou a bázní právě tak jako autoři „teorie mezer“. Abychom opravdu rozuměli Písmu, potřebujeme Boží bázen, moudrost a milost od našeho Pána – a také ochotné a poddané srdce k věření...“ (O. Z.)

II. **Méně potěšitelným faktem** je, že všecky zmíněné „písmácké“ připomínky a námitky mají přes svou biblickou fundovanost, žel, jeden shodný rys: velmi dobře oponují a vyvracejí – ale žádné lepší řešení uvedené faktické časové disproporce pro naše potřebné čtenáře nepřináší! A to je přece jen malo!

Dále pak, že všecky kritické hlasy o moudré distanci mnohých od těchto otázek, ač jsou opravdu biblické (ty kritické hlasy!), přece jen nelze očistit od podezření „laciného úniku“ před „obávanou Pravdou“, aby nebyl rušen náš pohodlný pokoj, pracně vybudovaný na našich „exegetických neměnných pravdách“. A to není poctivý přístup k Pravdě Božího slova. Vždyť nejde o podvracení viry, založené na Pravdě, ale o oproštění naší viry od oněch „zdánlivých pravd“, které např. neslavně ztruskaly na Galileovi Galileim a které nakonec nás nemohou ochránit před rozpaky např. nad kosmonautickými úspěchy lidstva apod.

Posléze, že dochází k pohoršení některých upřímných věřících lidí, kterých si vážíme a proti nimž jsme se nikdy nechtěli provinít (Mt 18:7, 8 1K 8:13) a že vůbec může docházet k takovému pohoršení s příslušnými odsudky jak autorů obou teorií, tak i redakce ŽS (1 Jan 2:10, 1K 4:1–5, Mt 7:1–3). Otázka pohoršení je vskutku zásadní a nutno připustit, že jinak tedy zcela ospravedlňuje kritiku v uvedené souhrnné kategorii B.

ZÁVĚR

Redakce nechtěla vyvolut celou polemiku, tím méně čtenáře zneklidnit či pohoršit, ale jen posloužit všem svým čtenářům (kteří se od sebe často velmi liší svým vzděláním, způsobem života, životními okolnostmi, povahou apod.) v jejich potřebách duchovního života. Vlastní polemiku si doslova vynutili čtenáři sami. Redakce ŽS nechce a ani nemůže ignorovat skutečnosti a život věřících kolem nás s jejich různorodými a mnohotvárnými potřebami. Neschce a ani se nemůže prakticky vyhnout vyskytujícímu se problému alibiickou nevšimavostí a útekem od něho. Proto jsme nakonec „podlehli“ nezbytnosti a uvedli oba pokusy o řešení časových disproporcí mezi biblickými údaji a dnešními vědeckými poznatkery – tedy v podstatě obě tyto kladné snahy hledající Pravdu a být pravdiví vůči Bohu, světu i sobě samým při opravdové účetě autorů k Božímu slovu, což o jiných dobových kritikách bible, které se v dnešní době dostávají věřícím, zejména mladým, do rukou, nelze říci! Samozřejmě jsme přitom věděli o slabinách obou teorií, a přece jsme se nad nimi nepohoršili, ale autorů obou teorií si vážíme, ať už je zdar jejich snaž jakkoli diskutabilní.

Dáváme k úvaze: Není lepší pracovat na biblickém zdokonalení jedné či druhé teorie, nebo dokonce vytvořit novou – lepší s odpovědnějším, hlubším a citlivějším přístupem v Pravdě Božího slova, než tyto teorie jen vyvratit, nic lepšího na pomoc naší nové generaci nepřinést, od této problematiky se distancovat nebo se dokonce pohoršovat?

ŽS musí sloužit všem – tedy i těm čtenářům, zejména z řad mladé generace, u níž se opravdu jeví tyto otázky jako aktuální, mají-li ŽS „živými“ být a zůstat.

Věříme, že obavy o „ohrožení“ duchovního života čtenářů nejsou opodstatněné. Ale musíme se vážně zabývat otázkou, zda jsme vcelku vnitřně i vnějšně zrali a připraveni pro podobné problémy a tím i pro službu dnešnímu člověku! Úkol ŽS není

jen duchovní vzdělávání a řešení biblických exegetických úkolů s podáváním hotových a neméných informací, ale i výchova čtenářů k opravdovému živému křesťanství viry, utvrzené na Pravdě, která je jen jedna, pro živé křesťanství lásky, jež je tou jedinou Cestou a živému projevu trpělivosti naděje, v níž vzhližíme k tomu jedinému – k Životu! A to se neobejde bez zásad!

Co myslíte, draží čtenáři? Bylo kolem celé polemiky přece jen něco užitečného, nebo to všecko bylo jen nevhodné, nezdravé a od redakce nedostí odpovědné?

Napište nám svůj úsudek o tom a pomezte nám svou radou, jak bychom se měli napříště v takovéto situaci zachovat! Děkujeme vám!

Vaše redakce

(Ako ma našiel Pán Ježiš)

Narodila som sa v rodine veriacich rodičov. Už od malička ma vodili do zhromaždenia, učili ma milovať Pána Ježiša, v mnohých veciach mi boli prikladom.

Ked sme boli ešte malí, deti sa mi často posmievali, že sa modlím. Obyčajne sa nechceli so mnou kamarátif. Tu a tam som dostala otázku akého som vyznania a razom sa všetci začali smiať. Nevedela som na to odpovedať. S rodičmi som sa na túto tému nerozprávala. Nechcela som sa od iných v ničom lišiť a predsa som bola iná.

Ked som mala asi pätnásť rokov, zdalo sa mi, že som veľmi sama, že ma nikto nemá rád. Prestala som dôverovať rodičom, úplne som sa od nich odtrhla. Často som plakávala, ale nenašla som nikoho, komu by som sa mohla zdôveriť. Preto som si začala písat denník. Tam som vylievala svoje žiaľe, tam sú zapisané moje myšlienky, rozhodovania...

Mama našla moje zápisky a veľmi ju bolelo, že medzi nami vznikla taká hrádza. Začala mi rozprávať o svojom živote, ako vyrastala medzi neveriacimi ľudmi, ako ju lákal svet. Aj ona bola nešťastná, všetci boli proti nej. Ale našla pravú lásku. Pán Ježiš jej všetko odpustil a ona sa mohla radovať zo života. So slzami v očiach som znova našla svoju matku, moja nedôvera voči nej sa zlomila.

Často som rozmýšľala o svojom živote, či žijem správne, či nebudem raz lutovať, že som niektoré momenty mala prežiť inak. Dávala som si otázku, či existuje Boh, či je pravda v Biblia. Ale Boh sa mi dokázal tak, že som nemohla viac o Jeho existencii pochybovať. A potom som našla u seba veľa chýb, zistila som, že nežijem tak, ako On káže. Mnohokrát som si povedala, že už sa musím zmeniť, ale nedokázala som to. Preto som si začala nahovárať, že to, čo robim, nie je až také zlé. Už aj preto, aby som mala nejaké kamarátky, aby som sa mala s nimi o čom rozprávať, začala som sa baviť tak, ako ony. Učila som sa tančovať, dokázala som celé hodiny presiedieť pri televízii alebo pri rádiu. Cítila som, že ma svet pritahuje stále viac a viac.

Ked som mała pred sebou niečo neprijemné, poprosila som Pána Ježiša o pomoc a On mi vždy pomohol. Preto som si nahovárala, že je to dobre práve tak, ako to je. Nahovárala som si, že som štasiňa, že mi nič nechýba. Ale v kútku srdca som mala strach, čosi ma strašne tlačilo. Preto som radšej nemyslela na svoj život, ale ponárala som sa do snenja. Fantázia mi pomohla dostať sa raz do bohatého kráľovstva, raz do kozmu, inokedy som sa plavila po mori. Ale aj napriek tomu som si niekedy čítala v Novom Zákone, niekedy som si hrala a spievala duchovné piesne. Ale toto boli akoby nože, ktoré ma bodali, ktoré mi nedali pokoa a ktoré budili vo mne strach.

Každý človek má obyčajne niečoho, komu dôveruje. Aj ja som mala. Bol mi vzorom medzi ľudmi, zdalo sa mi, že je čistý i pred Bohom, že nič nespravi, kým sa najskôr neporadi so svojím Pánom. A jeho Pánom bol Pán Ježiš. Vážila som si ho, ako sa len človek ceniť a vážiť dô. Ale Pán Ježiš mi ukázal, že nič na svete nie je trvalé. Ja som sa v tom človekovi sklamala. Ako som si ho predstavovala predtým dokonalého, jeho dokonalosť sa odrazila stratila. To bol môj prvý životný pád. Plakala som vo dne i v noci, zdalo sa mi, že to všetko nie je pravda, že môj život bol iba sen. Ale čo teraz? Kam mám teraz ísť? Prestala som dôverovať nielen jemu, ale všetkým ľuďom. Dokonca som už neverila ani sebe. A môj život bol čoraz pustejší a smutnejší.

Volala som k Pánovi Ježišovi, aby sa On stal mojím Priateľom, aby ma konečne z tých hrozných pút vytrhol, ale bolo to märne.

Potom som odišla študovať preč z domu. Bola som bez dozoru rodičov, ale o to som bola za seba zodpovednejšia. Až vtedy som videla, čím sa vie zaoberať svet. Videla som mladých ľudí unudených životom, ktorých už nič nebaivilo, akoby už všetko prežili. Videla som pretvárku. Internát mi pripadal ako hniezdo špin. Život veľkomesta bol hrozný. Už ma kiná a zábavy nelákali. Až teraz som bola sama. Až teraz som mohla povedať, že nemám kamarátky, až teraz som sa naozaj nemala s kým porozprávať.

Boli chvíle, keď som nevedela, čo robíť ďalej, nevedela som rozoznať dobré od zlého. Hľadala som pokoj, ale nikde som ho nenachádzala. Chcela som byť štasiňa, cítiť sa dobre, ale stále ma čosi tlačilo, bála som sa smrti.

Postupne sa mi prestalo darif. Nezložila som skúšku, potom ďalšiu. Ale ešte vždy som sa dokázala smiať. A tak to išlo ďalej. Potom prišiel deň, keď som mala na zloženie skúšky poslednú šancu. Spoliehala som sa na Pána Ježiša, vedela som, že keď to bude Jeho vôle, skúšku zložím, ale zároveň som sa aj bála, že to nevyjde. A naozaj — skúšku som nesprávila. Dostala som sa do situácie, v akej som ešte nikdy v živote nebola. Nazvaka som ju ako druhý životný pád. Všetky ideálky sa zrátily, môj život nemal cenu.

Prišla som až tak ďaleko, že som si dávala otázky: Načo vlastne žijem? Má vôbec nejaký cieľ? Čo je mojím ideálom? Má vôbec nejakú cenu to, čo robím? Ani na jednu otázkú som nenašla odpovede.

Najradšej by som sa bola kdesi prepadla, ale tak, aby po mne nič nezostalo, aby som nikdy nevedela, že som vôbec existovala. Ale vedela som, že mám dušu a tá nikdy nezmizne. Raz budem postavená pred Boží súd. Ach, aké to len bolo strašné! Musela som žiť ďalej. Ale ako? Tak ako doteraz to už ďalej nešlo. Prečo som sa vôbec narodila?

Večer som počúvala evanjelium z rádia: Načo si tu? Má tvój život nejakú cenu? Veľmi som plakala. Bol to môj prípad a tu bol dôkaz toho, že Pán Ježiš na mňa myslí. Hlas pokračoval: Tvoj život má určité pre Boha veľkú cenu, ved' Pán Ježiš za teba zomrel, za tvój život zaplatil svojou krvou. Za môj život? Čo bol môj život? Plný zújalstva a nespokojnosti.

Čo som to vlastne počula? Pán Ježiš ma miluje! Jemu stojím za to, aby ma zachránil. On vylial svoju krv za moje hriechy, On za mňa zomrel! — Pane Ježišu, ja to nechápam... Ty mi ponúkaš svoje priateľstvo? Mne? — Pane Ježišu, odpust mi moju neveru, odpust mi činy plné hriechu, odpust mi myšlienky zlé a nečisté. Odpust mi všetko! — Pane Ježišu, ja verím, že si aj za mňa na kríži trpel a zomrel, aby si mi mohol darovať život. Volám k tebe teraz, keď

už nemám nič. Chcem žiť pre Teba, chcem Ti dať celý svoj život! Učiň zo mňa Božie dieťa!

Pán Ježiš ma počul. Srdce naplnil radostou, z tmy sa stalo svetlo, prieplasť sa zmenila na kvitnúce lúky, z môjho prázdného srdca sa stal kráľovský palác, kde boli veľké oslavys. Pán Ježiš si ma zasníbil na večnosť. Uzavrel so mnou zmluvu. Už nikdy viac nechcem žiť bez Neho!

Dakujem Ti, môj Pane, za Tvoju lásku a obet! Boh sa mi stal Otcom a ja Jeho dieťatom.

Počom som dodatočne spravila všetky skúšky, čo ešte viac upevnilo moju vieru. Už sa nikdy nechcem vrátiť tam, kde som bola. Našla som šťastie a pokoj, našla som to, čo som hľadala dvadsať rokov. Teraz môžem slúžiť Bohu, ako najlepšie viem.

Pominul sa strach pred budúcnosťou, zmizli výčítky svedomia za prázdné prežitý deň, stratilo sa moje „ja“. Už nie som sama, mám veľa priateľov, bratov i sestier. S mnohými si dobre rozumím. Znova mám životný cieľ, ale nie pochybný, je postavený na Páni Ježišovi. Učím sa žiť pre Boha.

Danica

KŘESTAN a rodina

PROBLÉM DOSPÍVÁNÍ

Pred nějakým časom kolovala v jednom zahraničním listě anketa na téma: proč nám vyklouzívají dospívající děti z ruky? Byly dány následující odpovědi:

1. Rodiče to neberou dost vážně.
2. Rodiče nepečují o pravý rodinný život.
3. Rodiče mají příliš mnoho jiných zájmů.
4. Rodiče jsou příliš velkorytí, dávají dětem příliš mnoho peněz a málo zakazují!
5. Křesťanské matky, ač jim toho často není vůbec zapotřebí, jsou výdělečně činné. Často to dělají jen proto, aby svým domovům mohly dát více pohodlí a vymoženosť. Láska, péče a pozornost vůči dětem je často zanedbávána, aby mohlo být obstaráváno více materiálních hodnot.

Nejpevnější kotvou, kterou mladý človek môže získať ve svém životě, je osobní zkušenosť s Páni Ježišem. A tím nejlepším miestom, kde tuto znalosť a zkušenosť môže učinit, je dům rodičovského domu. A pak

pripr. -stu

chtějme přezkoušet svůj dům, náš život. Není pravda, že se tyto problémy mohou vyskytovat i v křesťanských rodinách?

1. Často chybí v našich rodinách dosťatečná přísnost, anebo je zde přísnost, která je přehnaná, bezdůvodná a studená, místo aby byla milá a důsledná.

2. Křesťanští rodiče mohou lehce při pohledu na rodinný život „strelit vedle“, stává se často nudným a neradostným. Děti potřebují takový domov, kde by měly společnost a radost, snoubití se s pravou zbožností.

3. I věřící rodiny mohou mít takové zájmy, při kterých se vlastní děti zanedbávají. Mysleme na to, že první povinností rodičů je vlastní rodina a děti. Ať má otec jakékoli povolání, jeho rodina by měla mít větší vliv na jeho práci než jeho práce na jeho rodinu.

4. Rodiče se stávají příliš dobrými ke svým dětem, takže se ocitají na scéni. Tolik přehlédnou a odpouštějí, že svoje miláčky hýčkají a tím jim škodí. Dávají jim příliš mnoho peněz a málo zakazují!

5. Křesťanské matky, ač jim toho často není vůbec zapotřebí, jsou výdělečně činné. Často to dělají jen proto, aby svým domovům mohly dát více pohodlí a vymoženosť. Láska, péče a pozornost vůči dětem je často zanedbávána, aby mohlo být obstaráváno více materiálních hodnot.

Zamysleme se nad tím, že celý „problém dospívání“ má svůj původ a počátek v rodičovském domě. A pak

Pohled na kalendár významných dnů a výročí na začiatku nového roku nám pripomína, čím žije celá naše spoločnosť. Zmíňme se alespoň o dvou z nich!

LEDNOVÉ 53. výročí smrti V. I. Lenina je historickou pripomínkou stále živého odkazu osobnosti, ktorá vytvorila spolehlivé základy pre konkrétny praktický uskutečnení myšleniek, jež do té doby považoval svet za utopii: skrè socialistickou revoluci umožniť socialistickou prestavbu spoločnosti s komunistickým cílem lidstva, žijúceho v mire, tvorivé práci a v životných jistotách plného rozvoje lidské osobnosti.

ÚNOROVÉ, ďž 29. výročí víťazství pracujúceho lidu v naši vlasti, je druhou nespornou historickou pripomínkou: že všetkencov náš pracujúci lid si tuto „leninskou“ pokrokovou orientaci v bratrskom spoločenství s národmi SSSR vyzvolil na cestě svého povalečného spoločenského vývoja. Tehdy sa teprve prakticky rozhodlo o nekompromisnom prebudovaní celého našeho hospodárskeho a spoločenského života prací všeho lidu za vedení vlády lidu a ve prospèch všeho lidu bez jakýchkoliv trídnich, spoločenských a majetkových rozdielov.

Mezi tento lid, do této spoločnosti a do tohto spoločenského zrienení nás postavil ze své svrchované vôle náš Pán. Proč? Abychom v týchto, mnohem priblíženejších podmínkach než jinde na svete, byli jeho svědky a nesli svým bližním večne živou a aktuální zvěst evangelia Boží lásky, nad níž svět větší nemá...

Víme, že teprve LÁSKA dává životu pravý smysl a obsah, protože jen z lásky se rodí vše konstruktívni, krásné a večne hodnotné – zejména ony pozitívni mezi-lidské vztahy, v nichž se ztráci lidské sobectví – vlastní příčina všech sociálních neduhů, jichž není ušetřena žádná lidská společnost – dosud, žel, ani ta naše, socialistická.

Naše pokrokové zrienení vytvári všecky predpoklady pro krásny život každého, ale každý také musí sám na sobě pracovat, aby ono nesobecké spoločenské zrienení svým vlastním sobectvím nenařušoval a nezneužíval. Lidé ve všech dobbach, ve všech spoločenských rádech a ve všech životních situacích a okolnostech potřebují ZIVĚHO KRISTA! Neinspiroval On vlastní též i ideové tvůrce socialismu? Neinspiruje On též svou mrvní krásou ony lidské pozitívni vlastnosti, které socialismus vitá a od uvědomělých občanů očekává v jejich pravdivosti, poctivosti, osobní ukázněnosti, pracovní morálce a v mezilidských, vskutku nesobeckých vztazích, které všecky dávají ve svém souhrnu pravý obsah pojmu soudružství nebo bratrství?

Jsme přesvědčeni, že my, věřící lidé, nejsme zde v našem státe bezvýznamní a zbyteční. I když myšlenkový vývoj dnešního člověka je povětšině nenáboženský, je a zůstává KŘESTANSKÝ DUCH a KŘESTANSKA KULTURA (ne církevní duch s náboženskou dogmatikou – pozn.) stále oním pevným základem pro všecky naše všelidské umánní myšlenky, v jejichž linii se uskutečňuje další opravdový světový pokrok, a kteroužto cestou se ubírá i nás národ v duchu našich nejslavnějších historických tradic (viz 1 Ko 3:11!).

V tomto smyslu také vyznělo ocenění podílu našich křesťanských církvi a spoločnosti na celosvětovém mirovém úsilí a na budovatelském programu naši vlasti při příležitosti slavnostního setkání zástupců církvi a jejich mirových výborů s představiteli státní správy – předsednictva federálnej vlády, ministerstva kultury a krajských národních výborů dne 15. 12. m. r. v Praze.

Draži čtenáři, do roku nové milosti, nových přiležitostí, nových úkolů a nových požehnání přejeme všem Boží pokoj, radost a silu – a osobní zdraví Vám a Vašim milým.

JEDNICKA v našem letopočtu pripomína důležitosť onoho Božího počátku, DEVÍTKA dokonc troji zdúraznění Boha v jeho charakteru, díle a svrchovanosti ve všem a naade vším,

SEDMIČKA – nyní dokonc ještě ve svém zdvojení – duplicitu či potvrzení požehnání duchovní plnosti a dokonalosti.

Kéž se v životech nás všech naplní v roce 1977 také jeho číselný symbolický význam:

začínat vše v Bohu,
zůstávat v Bohu vždy, všude a ve všem,
mít v sobě Boha v jeho plnosti požehnání —

aby byl zjeven Pán Ježiš Kristus také i v našem životě svědectví skutků víry, práce lásky a trpělivosti naděje (1Te 1:3), dokud si On pro nás nepřijde! A Jeho slavný příchod je opět o rok blíže!

- r -

5. novembra 1976 odišiel k Pánovi jeden z priekopníkov práce v našich zboroch na strednom Slovensku, brat JÁN DINA, zo Zvolena-Môťovej, vo veku 90 rokov.

Na milého brata Dinu spomína jeho spolupracovník br. Ján Dávid takto: Pisal sa rok 1910, keď jedného novembrového dňa si šiel kúpiť na jarmok do Zvolena čiapku. Lenže už vtedy pracovali biblickí kolportéri. Jedným z nich bol br. Sadoň, práve na tom jarmoku. Ponúkol mu Biblia. Br. Dina váhal, či má kúpiť Biblia, alebo čiapku. Nakoniec sa rozhodol pre Biblia. Prišla veľká zima a jeho manželka mu posmešne poradila, aby si teraz dal na hlavu Biblia namiesto čiapky. On si však usilovne čítal a čoskoro spoznal, že je veľký hriešnik. Dozvedel sa o ňom br. Bučko zo Zvolena, navštívil ho a hned na prvý krát sa rozhodol prijať Pána Ježiša za svojho osobného Spasiteľa. Mal vtedy 24 rokov. Začal horivo zvestovať evanjelium a ani v obci, ani v okoli nikomu neostal dlžny svedectvo. Bolo to spojené s veľkým protivenstvom, posmechom, ale brat Dina neustal. Pri jednej z návštiev vo Zvolene sa obrátila aj jeho manželka a potom sa malý krúžok veriacich postupne zväčšoval. Pán pridával k cirkvi zachránených.

Brat Dina mal krásny zvučný hlas a do poslednej chvíle spieval, väčšinou z pamäti. Vždy bol pripravený poslužiť v zhromaždení, pomodiť sa.

Na pohrebe sa s bratom Dinom rozlúčili br. Kostra a br. P. Kučera, ako i mnohí iní bratia a sestry z blízka i z diale. Pamäťajme na svojich vodcov a nasledujeme ich priklad.

-jk

Věřící ostravského sboru a okolních shromáždění se hned první den letošního roku zúčastnili pohřbu milých bratří ARNOŠTA MROZE a ARNOŠTA KOHUTA. Oba patřili mezi průkopníky Božího díla na Ostravsku a věrně sloužili svému Pánu až do konce.

Bratr Mrož ještě týden před svým odchodem k Pánu se zúčastnil shromáždění na Stědrý den a pak po krátkém pobytu v nemocnici Pán ukončil jeho pozemskou pouf ve věku 72 let.

Bratr Kohut byl poslední měsíce těžce nemocen a je symbolické, že 2. ledna t. r., to je již v roce 1977, se splnilo jeho vroucí přání, aby ho Pán povolal „domů“ ve věku 77 let. Těsně

před svou smrtí si vybral text na úmrtní oznámení: 1. Jana 4:16-17. A u jeho rakve byl citován verš ze Žalmu 77: „I řekl jsem: Toč jest má smrt. Ale učini proměnu pravice Nejvyššího“ (v. 11).

Zůstanou jejich židle ve shromáždění prázdné? Zůstane mezera mezi stavitelem chrámu Božího ze živých kamenů? Naším přání je, aby si Pán povolal na jejich místo bratry, kteří by věrně, obětavě a upřímně vydávali těla svá v životu oběť, svatou, Bohu libou, duchovní bohoslužbu.

-jos

Živá písnička

NÉCO O GRAFICKÉ ÚPRAVĚ NOVÉHO ZPĚVNÍKU

Náš současný zpěvník – Písnička staré a nové (1936) – má z hlediska uživatele dobrou grafickou úpravu. Ručně psané noty jsou dost veliké a čitelné, během zpěvu první sloky se list nemusí obracet. Mají vhodný formát B6 i vazbu. Výborné je i to, že další sloky jsou psány ve verších a nikoliv v souvislých řádcích. Nejsou zde nadpisy písni a neuvádějí se jejich autoři. Po čtyřiceti létech služby sdílíme užitek a radost z této zdařilé práce manželů Zemanových, br. Humpolíčka a dalších.

Zpěvník Ožívující písni a především hodně rozšířené Piesne duchovné (1947) známé jako „červený zpěvník“, nás naučily oceňovat výhody pro zpívající i hrající, jež plynou z vepsání všech slok mezi notové řádky. Tak je upraven i nový zpěvník BJB Bratrské písni (1971), polský Spiewnik pielgrzyma (1959) i další – takovou úpravu předpokládáme a v uveřejňovaných ukázkách vám předkládáme i my. Nese s sebou jednu ztrátu: možnost vnímat text jako básni – a jedno zvýšení nároků: aby se nemusel při jedné písni obracet list, je třeba více místa na stránkách, než je-li vepsána mezi notové řádky jen jedna sloka. Proto je vhodnější větší formát zpěvníku – a tak vzhledem mezi formátem A5 (jako „červený“) a B6 (jako stávající PSN), který je zase formátem praktičejším.

Nejdokonalejší u nás známou technikou pro provedení not s vepsaným textem všech slok je ruční rytí not i písma razničkami do zinkové desky. Je to technika pomalá (1 písni za směnu), dražá a kapacitně těžko dostupná. Jediná notorytecká dílna má kromě domácích i značné exportní úkoly. Proto se již od počátku kromě tvůrčích prací zabýváme i otázkami technickými a hledáme náhradní možnosti pro splnění představ o grafickém provedení písni ve zpěvníku. S některými výsledky naší snahy jste měli možnost se na poslední stránce Živých slov v r. 1976 seznámit, provedeme proto společně jejich stručné zhodnocení:

Výsledky grafického projevu not psaných speciálním psacím strojem na noty (Živá slova 1/76 a Křesťanský spevník - 1969) nás neuspokojují a definitivně jsme tuto alternativu opustili po zjištění, že uvedená technika zřejmě ani jinde ve světě nepostoupila na dostatečnou úroveň. V ŽS 1, 2, 5 a 6/76 jsou ukázky not kreslených ručně kvalifikovanou grafickou sestrou Helenou Košťálkovou. Kvalita, zřetelnost i úprava nás zcela uspokojuje, považujeme je za rovnocenné notám rytým. I noty napsané sestrou Věrou Šťastnou, která piše většinu pracovních čistopisů písni, jsou překně čitelné (viz ŽS 3/76).

Jiná situace je u textu. Použití psacího stroje je vyloučeno z důvodu nutného poškozování notového originálu jeho válcem. Výběr se nám postupně zúžil na tyto dostupné a vhodné možnosti:

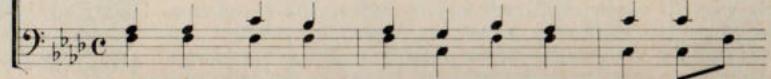
1.) text současně s notami napsat ručně a to buď písmem „ozdobným“ jako v ŽS 1/76 a 6/76 nebo „rovným“ jako v ŽS 2/76, 2.) text vysázen v tiskárně na sázečním stroji a vytisknout na bílý papír, u nás pak rozstříhat a vlepit do řádků mezi ručně psané noty tak, jak jsme to provedli u písni v ŽS 5/76.

Tento článek byl původně připraven už pro páté číslo v minulém roce, protože ukázkou v něm jsme chtěli hledání uzavřít. Pán nám však připravoval velkou milost tím, že otevřel ještě jednu možnost, ježíž ukázkou vám přinášíme na poslední stránce obálky tohoto čísla. Taktak by tedy měly vypadat stránky zpěvníku, jehož tisk byl projednán s úřady a tiskárnou na rok 1978. Hudba i text dnešní písni (Žalm 40) – i její grafické provedení – tak vyjadřuje za nás, co cítíme na prahu nového roku milosti a šestého roku práce na zpěvníku.

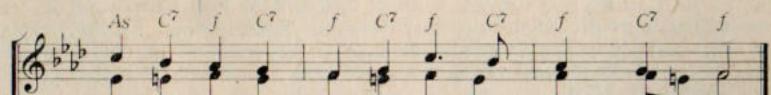
-Mm, -mv

1. Tou - žeb - ně jsem o - če - ká - val Pá - na
 2. Když mne pro - past hří - chu chtě - la zba - vit
 3. Do úst vlo - žil no - vou pí - seň, v níž mu
 4. Nik - do se Ti ne - vy - rov - ná v ú - my -

své - ho ve dnech zlých a ON sly - šel
 všech - něch ži - tí sil, po - sta - vil mne
 svo - ji chvá - lu vzdám, du - še zpí - vá -
 slech, jež s ná - mi máš, V tou - ze vrou - cí

mo - je lká - ní, moc - ně vy - tr - hl mne z nich.
 na ská - lu Bůh, kro - ky mo - je u - pev - nil.
 pl - na di - kú: o - chra-nou mou Bůh je sám.
 o - če - ká - sám na Tvou ště - drost, Ot - ēc ná!

